

Vixit in Car.
tusia Treu-
rensi, circa
annum Do-
mini 1510.

MARCUS FABRI, professor domus Treuirensis, dicitur nonnulla conscripsisse, de quibus certam habere cognitionem nequeo; extat verò epistola Henrici Bebelij, ad eundem scripta: vnde sub Maximiliano I. Cæsare claruisse certum est; nempe circa annum Domini 1510.

Obijt anno
1394.
a Lib. 22. de
signis Eccles.
cap. 5. pag.
1079. lin. 2.

MARSILIVS INGENIVS, siue de INGEN, refertur à Thoma a Bozio, alijque nonnullis inter eximios nostri Ordinis scriptores. Verum nihil tale præ se fert vel Trithemius, vel Possseuinus. Fuit verò primus Heidelbergensis Gymnasij fundator, quod Rupertus Bauariæ Dux instituens, magnificè dotauit, & Vrbanus Papa VI. (considerent hoc moderni Heidelbergenses Professores, quem nam primarium Academix suæ imitatore, atque approbatorem habuerint, cum nimirum vnus labij Germania esset, hoc est Romanæ, ac Catholicæ fidei) confirmavit. Porrò Marsilius hic vtrum Anglus natione, an verò Germanus fuerit, præfati auctores dubitant, & nos cum illis. Licet inficias interim ire non ausim, quin fieri potuerit, vt ex professore Heidelbergensi, tandem Cartusianus sit effectus: quemadmodum etiam IOANNES HAGEN de Indagine, ex celebri Erphordianæ Vniuersitatis professore, huic eidem fami-

familiæ nomen dedit: ita namque sentit Bozcius, penes quem rei huius sit fides.

Edidit verò hic MARSILIVS haud aspernandæ eruditionis opuscula. E quibus hæc in Bibliotheca Heidelbergensi manuscripta, suo tempore adseruata fuisse, Trithemius memorat: nempe,

* *Questiones Sententiarum, lib. 4.*

* *Typis excusa sum.*

De Dialectica, & plures alios in Aristote-

lis opera, Commentarios.

Excessit verò è vita tempore VVenceslai Imperatoris, & Bonifacij Papæ I X anno Domini 1394. decimotertio Calendarum Decembris, vbi habet Trithemius, licet Possseuinus dicat eum vixisse anno 1494. errore nimirum typographico; qui in numerum, quod facilè fit, irrepfit: adeo vt pro 1494. poni debeat 1394. Bonifacius namque I X. sub quo INGENIVM expirasse auctor est Trithemius, ex hac luce migravit An. Domini 1404.

MARTIANVS N. Prior Venetiarum scripsit carmine, *quare Cartusiani non colant proprios, quos suo in ordine habuere, Sanctos. Hac Herbipolenses.* Verum de auctoris ætate, patria, ac cognomine, altum vbi que silentium, etiam me penes: eruant posterum nos desides filemus, ac talia prope modum fastidimus: immemores planè admonitionis Ecclesiastici, suadentis Lau-

Eccli. 44.1.
dan-

dandos esse viros gloriosos, & parentes nostros
in generatione sua. Hæc inquam, suadet ille,
an etiam persuadet?

MARTINVS de LAVDVNO, Picardus
ac Prior Vallis S. Petri, vir in diuina le-
ctione literarum mirum in modum exer-
citus, adeo vtr in numerato eas habuerit,
tum quoque vitæ conuersatione eximiè
pius. Eius nuper PARÆNETICAM
in lucem dedimus, ex meris nimirum
Sacrae Scripturæ sententijs, sibi inuicem
mirabili studio artificioque connexis
decerptam: ac cuidam nouello Cartu-
siensis Ordinis tyroni directam: in qua
ad perseverantiam illum hortatur.
Quam non nemo hisce commendat ver-
sibus.

*Si quis Epistolium leget hoc mirabile, discet
Quanta bonis casti cura sit eloquij.*

*Nota magis nulli domus est sua, quàm Venerando
illius auctori pagina sacra fuit.*

*Nullum etenim sensum aut dictum, vix deni-
que verbum,*

*Quod non contineant BIBLIA SACRA,
tenet.*

Multa tamen diuo tenet admiranda Platoni,

Quæ merito stupeat doctus Aristoteles:

*Multaq; SANCTORVM decretis consona
PATRVM*

Tradidit, è sacris sumpta voluminibus.

Multa

*Prodiit apud
Anthun: am
Hierac Co-
lonie, anno
1607. est que
decem squa-
serniorum.*

Multa quidem DIVVS BERNARDVS
dogmata fulsit

Codice diuino Canoniciq; libris;

Doctoresq; alij præclaræ volumina passim

Muniuere sacri viribus eloquij:

At nullum legi qui sensa tot accumulârit

E sacris verbis, author vt iste, meris.

Hoc igitur propriæ meruit Cartusia laudis,

Nôrit vt è sacro Codice sola loqui.

Sed quicqd meruit, petit vt referatur ad illū,

Vnde datū plenum manat, & omne bonum.

Cæterum, de Auctore ita Posselinus:
Martinus, inquit, Laudunensis, vallis S. Petri
Cartusianus, ob sanctitatem celebris, hortato-
riam Epistolam, siue libellum scripsit, quo Noui-
tium increpat, cogitantem pristinum Ordinem
laxiorem repetere, è quo ad Cartusianos vene-
rat. Quin & eximius quidam nostri æui
Sacrae Theologiæ Doctor, ac laurea redi-
mitus Poëta, eundem hisce alloquitur
Iambis;

Pie, LAVDVNI alumnus, atq; filius

MARTINE, sic exuberat tua indoles

In entheas ignita prosperè faces,

Vt quod volutas corde, quod præcordijs,

Sit non nisi cæleste, non nisi sacrum, &c.

prout in principio Parænetica huius Epi-
stolæ, sacrae Scripturæ locis, ad marginem
à nobis illustratis, conspiciere licet.

Porro, quando Auctor vel in viuis fue-
rit,

*R. D. Gai-
lielmus Salf-
mannus, car-
men Iambicū
nostra præ-
fixit editio-
ni.*

rit, vel è vita excefferit, incompertum nobis. Neque enim illius aut apud Possleuinum, aut Trithemium vlla fit mentio. Vnde hïc iubet Plato quiescere.

Vixit exul
in Belgio anno
1572.
obiit que ibi
dem anno
1581. die 12.
Iulij.

MAVRITIVS CHANCAEVVS, natione Anglus, ac Lundinēsis Cartusiæ professus, vixit in Britannia ista tempestate, quando horrendum illud schisma ab Henrico 8. circa annum Domini 1535. excitatum, aliquot præstantis doctrinæ ac pietatis Viros, inaudito crudelitatis genere, è medio sustulit, ne dicam Martyres effecit. Quos inter non solùm duo illa præclara fuere patriæ lumina, atque Orthodoxæ fidei culmina IOANNES ROFFENSIS, constantiæ causa galero ac purpura donatus, ipseque regni Cancellarius THOMAS MORVS, sed è CARTVSIANA FAMILIA nonnulli inculpatæ vitæ religiosi:

*Quorum ter senos infandis Anglia fatiis
Interimens, ignara spei, sortisq; futurae,
Aut trabe subnexos ferali, aut carcere
vinc̄tos,*

Færenti pedore necat.

Quorum equidem res gestas, atque insignem animi fortitudinem, non auritus aliquis, sed oculatus testis Mauritius nempe Chancaeus, optima conscripsit fide: eaque ad totius Ordinis Generalem transmisit. Vbi inter cætera suam deplorat infelicitatem,

tatem, quod nimirum dignus à Deo habitus non sit, qui cum sanctis hilce suis, eiusdem secum professionis fratribus, Martyrij palma potiretur. Ego, inquit, nulla sum laude dignus, quin potius vituperio & ignominia. Prody namque ex illis, res in aperto est, sed non eram ex illis. Nam si fuisset ex illis, permansissem virque cum illis: bibiturus calicem quem & illi biberunt. Ego Saul inter Prophetas, ego filius Effrem, intendens & mit-
tens arcū, conuersus in die belli, abij retrorsum, in non custodiendo, qua apud me reposita erāt. Et quidem voluit diuina sapientia, attin-
gens nimirum à fine vsque ad finem fortiter, & disponens omnia suaviter, iuperesse aliquem probatæ fidei testem, qui sanctum hoc auitæ fidei prælium, quod Patres nostri ad finem vique ad præliarunt, literarum monumentis ad posteros transmitteret. Qualis in primis hic CHANCAEVVS fuit: qui fratribus suis omnibus vel supplicio è medio sublatis, vel in vastum exilium longè hinc inde relegatis, in Belgium tandem appulsus, quidquid suis v-
surpauerat oculis, fideli calamo config-
nauit. Quem vt ab aliorum (maximè verò hæreticorum) iniquis vindicemus calumnijs, operæpretium fuerit hïc in medium proferre commenta ea, quæ Iohā Simlerus de hoc integerrimæ vitæ

1. Reg. 11. 12.
Psal. 77. 9.

Sapient. 8. 13.

Patre ex Balæo, pessimæ noto scriptore, in Epitome Getnerianæ Bibliothecæ cōminiscitur, vel potius delirando effutit. Sic enim ait: *Mauritius Chancaus, Anglus, Cartusienſis Monachus, & ab Anglia ob Papiſimum* (hoc est, Orthodoxæ fidei constantiam) *profugus, scripsit sub titulo HISTORIÆ MARTYRVM ANGLIÆ: quamvis essent tyranni ac proditores, de Rosensi, ac Moro, de Reginaldo, & octodecim Cartusianis.* O quàm accuratè Balæus rem tetigit? homo nimirum non solùm ab auitæ fidei sinceritate prorsus alienus, sed & monasticæ professionis præuaricator cum primis sacrilegus: quem ex eius libris fraterculum fuisse, & postea è clauſtro ad incestum proruisse, auctor est Alanus Copus lib. 1. Dialog. cap. 22. æquè Anglus, licet eruditionis laude, ac vitæ integritate Balæo longè præstantior. Quippe cùm hic pseudohistoricus, *ſycophanta fuerit* (verbis vtor Alani) *impudentissimus, atque apostata spurcissimus: dignior sanè qui lupanari, quàm qui Ecclesiæ præſeretur: vtopotè cui multos iam annos nihil aliud aquè videtur cordi fuisse, quàm vi turpem ipse, contra religiosum castitatis votum, v' enerem exerceret: obscenitate verborum omnes lenones & meretrices superaret, conuiciorum piauſtra in optimos quosque* (maximè in innocentissimos

simos nostros hocce Anglicanos Martyres) *tum viuos, tum defunctos congeret; & cætera quæ ibidem consequuntur, vel potius toto ipſo capite decimo nono, & decimo octauo* Ita vt Balæum huius calumniæ pudere iure merito oporteat.

PORRÒ, octodecim hocce nostræ religionis fratres, non aliam ob causam horrendæ neci destinatos, quàm quod ab Orthodoxæ fidei tramite nolent discifere, ipſoq; Romano Pontifici, tanquam supremo Christi in terris Vicario, perfidè renunciare, atque adeo Regem ipsum pro primario Ecclesiæ capite agnoscere, illiusque diuortio subscribere, testes sunt oēs probatæ fidei, atque Anglicanæ nationis, Scriptores. E quibus hic vnū nobis dabo, nempe THOMAM STAPLETONVM, virum præstanti equidem doctrina, ac publicum diuinarū literarū professorem, à quo omnis mentièdi suspicio longè aliena. Hic igitur vitam, mores, ac supplicium Thomæ Mori accuratè perscribens, inter cætera a ita ait: *Certè Garminius Gardinerus vir nobilis & doctus, ac laicus, cum octo annis post necem Mori, pro primatu Romanæ Sedis Martyrium subiret, in loco supplicij nullam aliã apud populum rationè adferre voluit, cur ipse in illa causa mortè oppeteret, quia CARTUSIANORVM PIA SIMPLICITAS*

Edition. Plā
timana anno
1566 pag.
153.

Lib. 5. Dial
cap 19. pag.
63, lin. 11.

Prædijci Dna-
ci apud Bo-
gardum, an-
no 1588.
a Cap. 20.
Inſigne pro-
fecto testi-
monium Car-
tusiænæ pie-
tatis ac sim-
plicitatis.

(vbi hic proditio, hic tyrannis, ô Balæ?)
ROFFENSIS EPISCOPI INCREDI-
BILIS DOCTRINA, & THOMAE MO-
RI SINGVLARIS SAPIENTIA eum vt
hoc faceret, admonere videbatur. Hæc Mar-
tyr de Martyribus.

Cui non immeritò subscribit eximi-
um fanè Lusitanæ decus Hieronymus
Oforius, qui doctiorne an eloquentior
sit, incertum: hic inquam libro primo
contra Haddonum Anglum, hisce eum
verbis, super crudelissima Patrû nostro-
rum internecione, intèrpellat: *Tunc solus
ignoras, ex quo primum tempore Britània gra-
ui infamia laboret? Quomodo enim fieri po-
tuit, vt cum sancti Viri Ioannes Fischerus Pon-
tifex Roffensis, atque Thomas Morus PRO-
PTER RELIGIONIS, FIDEI QVE
CONSTANTIAM publicè iugulati sunt.
Cum CARTVSIANI VIRI RELIGIO-
SISSIMI, crudelissimo fuère supplicio ma-
ctati: cum ades, in quibus perpetue castitatis
domicilium constitutum fuerat, publicatæ, at-
que in profanos vsus conuersa? Facta est nam-
que, vti historica memorat narratio, Lon-
dinensis Cartusia spelunca latronum, ac
scortantium domicilium, adeo vt in ipsa
Ecclesia aleis ac chartis lusorijs profana
militaris turba operam dederit. Et pau-
lò post idem Oforius: iam verò CAR-*

*Haud procul
à principio.*

*cap. 15. hist.
Cartusj. Angl.*

T V S I A -

T V S I A N I, inquit, H O M I N E S
S V M M A RELIGIONE P R A E D I T I,
fori atque publica lucis insolentes, cur ita
crudeliter à vobis vexati, suspensi, dilacerati,
flammisqûe absumpti? ob id certè, quod semen-
tia sua, id quod eis nefarium videbatur, minimè
comprobarant.

Quod cùm omninò ita se habeat,
putauì mei esse muneris, C H A N -
C A E V M hunc N O S T R V M, vtpote inte-
gerrimæ fidei auctorem, ab adulterino
balatronis Balæi balatu vindicare. Fuit
namque MAVRITIVS hic (vti etiam nū
constare potest Anglicanis nostris Patri-
bus, hac tempestate Mechliniæ, Brabantię
meditullio, degentibus, quibus P R I O R
olim in Belgio præfuit) eximiè pius, ac
sincerè doctus: cuius opera à mendis ex-
purgatus, ac denuò recusatus fuit P E T R V S
S V T O R, de vitâ Cartusiana: impressus
nimirum Louanij, apud Ioannem Foule-
rum, Anglum, sub capite œurato, An-
no reparatæ Salutis 1572. cum epistola de-
dicatoria MAVRITII CHANCAEI
ad R. P. BERNARDVM, cognomento CA-
RASSVM, totius Cartusiensis Ordinis in-
signem Monarcham. Porrò, obiit idè hic
C H A N C A E V S anno octogesimo primo
superioris seculi. Cuius historica Anglorum
Cartusianorum narratio, Colonię Vbiorum
Q 3 apud

apud Bernardū Gualtheri, æneis aliquot illustrata figuris, superiori anno prodijt.

MICHAEL N. Prior domus Vallis S. Mauritij in Gyrio (Slauoniæ hæc regio) scripsit, vti Herbipolensium Patrum nostrorum instructione edoctus sum, de custodia Virginitatis libros duos, in quibus Virgo & Magister colloquuntur: quorum neutrum vti his oculis vidi, sic nec de auctoris vel ætate, vel eruditione sententiam proferre queo. Quæ idcirco posteris quoque accuratiùs indaganda relinquo.

N.

NICOLAUS ALBERGATIVS, siue Albergatus, ex Bononiensis Cartusiæ Monacho, loci istius celeberrimi designatus Antistes, ac deinde etiam S. R. E. Cardinalis, quandoquidem eximias eius virtutes, ac celeberrimas aliquot, quas ad Principes obiit legationes, copiosè ex Sigonio, Platina, Ciaconio, Bostio, nec non & B. Anthonio, alijsque aliquot auctoribus nostris in Dorlandi Chron. ELUCIDATIONIBVS ad longū recensuimus, vti Lectorum quilibet videre illic poterit, idcirco vnico hîc Petri duntaxat Sutoris testimonio cõtenti, auidum lectorem eò relegabimus. Sutoris aut verba hæc sunt. NICOLAUS ALBERGATIVS,

GATVS a, ex insigni familia ortus, Cardinalis S. Crucis, & Bononiensis Ecclesia Presul, rerum humanarum diuinarumq; cognitione mirum in modum ornatus, sanctimonia praeceps, fama per celebris, post prima ætatis florem mundi oblectamenta deseruit, & vias Domini duras ingressus, Cartusianum Ordinem est professus. In quo quidem cum annos aliquot laudabiliter exexisset, multis dignitatibus, licet refragrans atque enixissimè reluctans, donatus est. Quas consecutus, diligentissimè studuit pristinū religionis rigorem obseruare, bonamq; Presulē in omnib⁹ referre, & Reipublica Christiana subsidio adminiculoq; singulari semper esse. Sed & vt sydu vbiq; resurgens omnib⁹ prodesset, multas scribi curauit epistolas eruditissimas, cœlestem animi sui pulchritudinem, ac sapientiam penè diuinam referentes. Vel vt b Dorlandus habet. studijs assiduis incumbat, crebro per populos Dei verba sonabat, ditabat sermones, epistolas ad diuersos ornatisimas transmittēbat, tanquam sapiens architectus, sic dōcteq; suum adimplens officium. Pergit porrò Sutor: tandem post multos felices, praeclarosque actus, post labores sudoresque varios, post legationes cum plena & ampla potestate creberrimas, post grauem denique calculi morbum (quo ad mortem vsque fatigatus fuit) rebus excessit humanis. Quo vita defuncto, tota fleuit ciuitas, cum dolor

a Lib. 2. vi.
ie Cartus.
tract. 3. ca. 7.
pag. 569.

Est insigni
vniuersa fam.
ilia.

rit Cartusia.
num.

Item Bona.
niensium
Antistes.

Scripta eius.

b Libr. 7.
Chro. Carus.
cap. 1. p. 322.

Moritur ta.
tius Italiae
ni.

Obijt Senis
in Hetruria
excunctus
dolore calculi,
an. 1443.
vel vt alij
volūt 1446.

Lib. 7. No.
tar. cap. 1.

tota planxit Italia. De quo multa cum laudē meminit Poggius Florentinus. Extollit & eum magnificē C^o Bostius: dicens, fuit vita eius totius sanctitatis exemplum, eloquentia stupor, doctrina miraculum. Speculum itaque sine macula exitit Prælati omnibus, Pater pauperum, & inter Dominatores Orbis dissidentes pacis reformator, impeditor schismatis, errorum excidium, & cæc. Denique promeruit duos de familia sua, scilicet NICOLAVM V. & PIVM II. (qui antea Aeneas Sylvius dicebatur) in Summos Pontifices sublimari. Hactenus Sutor: qui tamen omittit diem obitus sui adsignare, quem Bostius & Dorlandus dicunt fuisse annum Domini sextum & quadragesimum, post millesimum quadringentesimum; dissidentes nimirum ab alijs auctoribus, maximè verò Alphonso Ciaconio, qui Summorum Pontificum, nec non & Cardinalium res gestas insigni volumine prolequens, de hoc nostro ALBERGATO ita ait d; obiit Senis septimo Idus Maij, anno Domini millesimo, quadringentesimo, quadragesimo tertio, Pontificatus EVGENII XIII. cuius sententiæ libens equidem subscripsero.

NICOLAVS CLAMENGIUS, siue ut alij scribunt CLEMENGIS, Balocensis Ecclesiæ Cantor, scripsit opusculū de laude & fructu

fructu vita solitaria, quod ita exorditur: Dixerī per me desideras, quia in solitudinibus atque in heremo, ut ais, versari delector; quos ibi fructus inueniā, quā iucundos aspectu, quā suaves gustatu, quā salutare effectū. Vnde aliqui forsitan opinari cœpēre, illum nostri aliquando fuisse instituti: maximè cū in opusculi huius frontispicio ita legatur. TRACTATVS epistolarius præstantissimi viri, egregijque solitarij M. NICOLAI de CLAMENGIIS (quem Baiocensem in primis Cantorem, deinde CARTVSIANVM fuisse dicunt) de laude & fructu solitariae vitæ. Scripsit & alia nonnulla, in Romano Indice prohibita, ita ut ipsius Opera illa tantummodo permitti possint, quæ iuxta censuras Patrum Deputatorum emendata excudentur. Porro, CARTVSIANVM illum extitisse, mea nullatenus fert opinio. Quæ, si quibus non probabitur, per me non itabit, quò minus suo quisque utatur iudicio.

NICOLAVS GELIMINIVS, natione Heluetius, patria Constantiensis, scripsit (vt lex Herbipolensium in instructione habeo) in gratiam nouitiorum librum, cui titulus: Formula spiritualium Exercitiorum, siue Meditationum, in quarto, anno 1567. De quo nihil amplius, quod scribam, habeo.

NICOLAUS THVRINGVS, profectus, & olim Prior (quemadmodum prædicti Patres mihi iuggessere) domus montis omnium Angelorum in *Suals*, Tirolensi Comitatu, scripsit librum *de moribus adolescentum*. Item, *Sermones & Orationes* aliquot: nec non & *Colloquium*, *Sapientiam inter & Discipulum*. Similiter & *Tractatus aliquot de Passione Domini*. Quorum omnium nihil equidem vidi: itaque non apud me, qui lecta vel audita refero, verum apud auctores rerum primarios, fides erit.

O

Vivebat an.
M.CCCC.L.

OSVVALDVS ANGLVS, vir moribus & doctrina insignis, omniq̄ue eruditionis genere sua ætate excellēs, scripsit (Possuino teste) tum *Meditationes solitarias*, tum *de remedijs tentationum*. Vivebat anno millesimo, quadringentesimo, quinquagesimo.

Obijt an. Dō
M.CCCC.
XXXIV.

OSVVALDVS de CORDA, ex Vicario Maioris Cartusie, domus Virtutum in Scotia PRIOR primus effectus, acer ingenio, doctrina præclarus, vitæ sanctimonia eximius, odoriferæ doctrinæ fragrantiam longè lateq̄ue diffudit, inquit a Bostius, atq; inter alia complura scripsit in gratiâ Emendatoris (ad Emendatoris verò officium pertinet, errata quæ in diuino com-

a. Cap. 20.

mit-

mittuntur officio, palam apud Cartusien- ses corrigere, ac communi cænaculo de spiritali lectione prouidere) opus quoddam præclarum, ac cum primis necessarium; vtpote quod iuniores in lectionibus debite legendis (si b Sutori credimus) probè queat dirigere. Plurimum verò in scribendo salis eum habuisse, nec candoris minus, Bostio haud inuiti adstipulamur. Porrò postquam diutinos, in suscepto regimine exantlasset labores, plurimasque difficultates, cum Deo superasset, tandem coram positis fratribus, ijsq̄ue feruenter orantibus, placidè in Domino obdormiuit, Anno redempti Orbis quarto & tricesimo post mille quadringentos, septimo Kalendarum Octobris.

OSVVINVS de BECKA, vide GOSVVINVS.

P.

PETRVS BOMENVENNA, vide, PETRVS LEIDENSIS.

PETRVS CARBO, Marius, Metropagita, Germanus, Cartusianorum apud Brunam Morauie Urbem PRIOR, vir trium linguarum peritissimus, scripsit, *de diuina Christi Iesus v generatione*. Item in Psalmum secundum, & centesimum nonum. Nec non & Commentariolum ad eum

b. Lib. 2. vi-
ta Cartus.
traff 3. cap.
7. pag. 569.
lm. 10.

Obijt in Me-
rania circa
an. Domini.
1399.

ter-

tertij capitis Geneleos locum: *ipsa conteret caput tuum*. Præterea de *Veritate Hebraica* (fuit namque sacræ huius linguæ apprimè peritus) unde nam hæc ad Diuinorum intelligentiam librorum, eorundemq; versionem petenda sit, dedicauitque hosce posteriores ingenij sui labores Rodolpho II. Imperatori, cui oppido carus exstitit.

Hæc sepe totidem verbis Posseninus.

PETRVS DORLANDVS Cartusie Diestensis, quæ Leodicensis est Diæcesis, ex professo Monachus, ac Prior, multa fuit & viræ integritate, & eruditionis laude conspicuus, magnusque sui ipsius ac rerû omnium mundanarum contemptor. Unde & frequenter vsurpare solebat illud Zachariæ Monachi, discipuli nimirum Abbatis Moyis, de quo in vitis Patrum legimus, pallium suum pedibus conculcatis, ac dicētis: *Nisi quis sic fuerit calcibus prostritus, Monachus esse ac dici haudquaquam poterit*. Hinc cum graui subinde detineretur ægritudine, semper miram præ se tulit patiētiam, vtpotè qui familiare sibi illud S. GENESII, constantissimi Christi Martyris, de quo in *a* Romano agitur Martyrologio, dictum habebat: *Non est Rex præter Christum; quo prosi millies occidar, ipsum mihi de ore, ipsum mihi de corde auferre non poteritis*. Neque id frustra, ipso etenim eodem

dem die D. Genesio sacro (cuius & dicta, & res gestas per omnem vitam identidem prædicabat) ad Dominum emigravit, anno reparatæ salutis septimo supra sesquimillesimum, ætatis verò quinquagesimo tertio. Eluxit autem in illo, vltimæ ægritudinis tempore (diu quippe lecto afixus fuit, ac varijs grauissimis cõflictatus morbis) eximium religionis pietatisque specimen. Quarum equidem virtutum tûc vel præcipuam significationem edidit, cum ea diceret & testificaretur, quibus posset intelligi, eum parum de hac miserâ vitâ, multum verò de illa sempiterna esse sollicitum. Porro mirari licet, magnum apud Petrum Sutorem, in *b* capite illò vbi plerosque nostri Ordinis scriptores commemorat, huius sancti Patris esse silentiû. Immo nec Posseninus quidquam illius elucubrationum enumerat, præterquam *Dialogum de passione Christi, vitam S. Anna, ac violam anima*: cum interim nos plurima alia nostra in Bibliotheca Dorlandi scripta habeamus: nempe omnia illa, quæ hic ad marginem asterisco notata conspicias.

ITAQVE vt Lector sciat, quas nam lucubrationes partim editas, partim ineditas posteris reliquerit, nos hic singulas eponemus. ordine, quo ad finem reperiuntur Tractatus huius eiusdem Auctoris de

b. lib. 2. vit. a
Cais. irac. 3.
cap. 7.

Obijt anno
1507. ipsa die
S. Genesij,
hoc est 25.
Augusti.

a. 25. AUG.

vitis *Proprietatis Religiosorū*, editi nimirum Louanij in quarto apud Theodoricum Martini, Aloftentem, è regione scholę iuris ciuilibus, anno Domini 1513.

Opera omnia quę D. Petrus DORLANDVS, Prior olim Dieftensis Carthusiæ conscripsit.

1. *Corona de viris Cartusienfis Ordinis illustribus, siue CHRONICON CARTVSIENSE, impressum Colonia apud Petrum Cholinum, anno 1608. illustratum NOTIS Theodori Petreij Cartusi. Colon.*
2. *Dialogus de perseuerantia Nouitiorum.*
3. *Dialogus de stabilitate Monachorum.*
4. *Dialogus de vitio proprietatis Monachorum.*
5. *Tractatus quomodo sancta religio sit instituta, corrupta & reformata.*
6. *Dialogus de vera amicitia.*
7. *Dialogus de remedio amoris practicus.*
8. *Dialogus de remedio amoris heroicus.*
9. *Dialogus de opere amoris & passione Christi.*
10. *Dialogus de mysterijs passionis Christi.*
11. *Dialogus de extremis hominum calamitatibus.*
12. *Dialogus de dominatu vitiorum.*
13. *Dialogus de dominatu virtutum.*
14. *Dialogus de vera hominis sapientia.*

a. Impressus est Louanij
 m. 4. a. 1513.

15. Dia-

15. *Dialogus de vera hominis beatitudine.*
16. *Dialogus de laude & claritate vera iustitia.*
17. *Dialogi sex ex Theologia naturali Raymundi.*
18. *Dialogus de vera patientia, ex Chrysostomo, ad Stagirium monachum obsessum.*
19. *Dialogus inter sapientem & insulsam.*
20. *Dialogus inter Dieftemium & Seruatium, de cognitione sui.*
21. *Dialogus de vnione.*
22. *Dialogus de institutione optimi Pastoris.*
23. *b. Explicatio mystica habitus Cartusienfis.*
24. *De pugna seu militia spiritali sermones tres.*
25. *De quadruplici hominum genere à spiritali pralio reuocando.*
26. *Dialogus de S. Cecilia, cur Phœnici comparatur.*
27. *Dialogus de S. Ursula, & sodalibus eius.*
28. *De inuentione & passione S. Laurentij Martyris.*
29. *Sermones valdè celebres de Sancto Laurentio.*
30. *De S. Vincentio Ferrariensi, Ordinis Prædicatorum.*
31. *Vita S. Romani militis & Martyris.*
32. *De varijs Sancti Anthony Abbatis tenentibus.*

b. Impressus est Louanij
 in. 8. a. 1514.

33. De

33. De vita & conuersatione B. Catharinâ Virg. ac Mart.
 34. De passione eiusdem ex Baptista Mantuano.
 35. Dialogus de septem B. MARIAE gladijs.
 36. Dialogus de fraternitate Compassionis eiusdem.
 37. Duas coronas rosaceas B. Mariae versibus heroicis.
 38. Psalterium B. Virginis, manus.
 39. Psalterium aliud eiusdem, minus.
 40. Diadema S. Annae versibus elegiacis concinnatum.
 41. Vita ac res gesta B. Annae quinque libris.
 42. De laudibus S. Ioannis Euangelista.
 43. Liber epistolarum.
 44. Liber orationum ad SS. Trinitatem.
 45. Psalterium de vita & passione Domini nostri IESU Christi.
 46. Rosacea Corona.
 47. De pane salutifero vite.
 48. De laude meditationis.
 49. Speculum humanae vitae.
 50. Editio philomela, Christo comparata.
 51. Disputatio IESU duodenis cum Doctoribus in templo.
 52. Tractatus de laudibus Spiritus S. predicabilis.
 53. Scripsit insuper sermones complures de tempore: item de Sanctis.

54. Sermones notabiles ex sermonibus B. Leonis Papae de passione Domini.
 55. Item nonnulla ad moniales lingua vernacula. Quae omnia si quis requirat (inquit Catalogi huius collector) in domo professionis suae in Zeelhem propè Diest facile reperiet; modò Nomatorum rabies Diestensis Cartusia bibliothecam integram saluamque reliquisset.
 56. Habemus quoque in nostra Colomensi bibliotheca eiusdem Dorlandi Tractatum de tribus Cartusianorum votis.
 57. Item Dialogum de duabus vijs.
 58. Hymnos aliquot deuotos.
 59. Collationes de militia spirituali.
 60. De sacerdotum dignitate.

PETRVS GRÏYER de Byel (ita enim eum mihi indigetât Herbipolenses) scripsit.

1. Viaticum pauperum.
2. Thesaurum pauperum.
3. De abusionum gradibus.
4. De passione Domini.
5. De varietate, & peccatis vitae humanae.
6. Meditationes de beneficijs Dei.

Quae vnde habeant, ignoro; nam ego de auctore ne gry quidem.

PETRVS IULIACENSIS, professus domus Buxiae propè Memmingam Sueviae oppidum (iisdem vtor authoribus) con-

Obijt in Sue-
uia. 1446.

scripsit opus *de aequatione Planetarum, & de arte virgulandi vasæ*: ænopolarum potius, quam Cartusianorum vsui deseruientia dixeris. Porro quod rei caput est, vixisse in ordine laudabiliter admodum dicitur, annos quinquaginta quinque, ac tandem sceliciter hinc emigrasse. anno post Christum natum quadragesimo sexto, supra millesimum quadringentesimum.

Floruit in
Cart. Colon.
anno. 1510.
Obijt vero i-
bidem anno
Dom. 1536.

PETRVS LEIDENSIS, cognomento *Bloemenuenna* à primis ætatis suæ initijs vsque ad supremum vitæ diem singulari gratiæ præuentus fuit à Domino in benedictionibus dulcedinis, & multis præclaris naturæ gratiæque dotibus præclaris naturæ gratiæque dotibus haud vulgariter ornatus. Non longè autem post natiuitatem suam, cum parentes & fratres eius pettis sustulisset è medio, ipse etiam num tenerrimus infantulus, solus hanc lucem, qua tamen iam correptus erat. Domino cum conseruante, euasit. Matre enim illius ex peste mortua, cognati quidam illius (proh, *auri sacra fames quid non mortalia cogis. Pectora.*) non ignari multas ei relictas opes, omnis humanitatis ac diuini timoris obli. ti, vt eas tibi per scelus vendicare possent, quas illo superstiti e iure non poterat, quem seruare debebant, eiusmodi consilio extin-

gue re

guere moliebantur. Infantem nempe ad Matris defunctæ vbera applicant, vt inde non vita, sed mortis allimentum exugeret, *Verum non est sapientia, non est prudentia, nõ est consilium contra Dominum.* Contraxit quidem infans pettem, sed ab ea liberatus est. Deinde pueritiæ annos magnâ vitæ innocentia transmittens, cum aliquamdiu literis dedisset operam, spreto sæculo & voluptatibus illius, bono spiritu & Christi amore inflammatus Colonix factus est monachus Cartusianus, anno 1489. Porro bona sua temporaria in pios vsus elargitus est, vt expeditius Christum sequeretur. Toto vero vitæ suæ tempore tam in sæculo quam in religione semper Deo deuotus fuit, & vt eius confessarij vno ore testati sunt, nunquam in vllum mortale peccatum consensit. Natura erat ad vitam contemplatiuam cum primis habilis: cui cum gratia accederet, multum in eo vitæ genere profecit, adeo vt non raro extra sese raperetur, diuini amoris abstractus dulcedine. Pectus enim mundum, & à vitiorum sarcina liberum tam faciliè fertur in Deum, quam ignis tendit fursum, & saxa in ima labuntur. Cæterum in vita monastica ita se gessit annis ferè quinquaginta, vt esset omnibus velut

Prou. 21.
verf. 30.

Ingressus est
Ordinem
Cartusiensem
anno. 1489.

Portatur le-
talis culpæ
expers fuisse.

Sæpe in exi-
stis fuit
raptus.

R 2

exem-

*Fuit ad an-
nos 29. Prior
ac Visitator.*

exemplar quoddam religiosæ conuersationis. Electus quippe in Priorem, ac deinde in Visitatorem prouinciæ Rheni-vtramque functionem strenuè administrauit annis plus minus 29. acerrimus in compescendis ac castigandis vitijs, mansuetissimus verò in fouendis & consolandis afflictis, & sub tentationum sarcina laborantibus. Si quos aliquando ob culpam aliquam zelus iustitiæ obiurgare eum compulisset, faciebat id magna quadam cum grauitate & vehementia, ita vt nonnunquam commotus esse videretur, sed omnem illam obiurgationem nõ nisi ex charitate profectam testabatur mira quædam humanitas, qua eiusmodi reprehensiones claudere solebat; blandissimū & amicissimum se illis exhibens, quas increpauerat, adeo vt bono animo illos à se dimitteret. Vbi aliquid vidit fieri inordinatè, æquo id ferre animo non potuit, sed instabat oportunè importunè, increpabat, obsecrabat; & si opus esset etiã pœnas adhibebat, donec id quod corrigendū erat, correctum cerneret. Atq; ea in parte ne illis quidem parcebat, quos familiariter charos habebat; quos etiam offendere non verebatur, iustitia id exigente; donec sanctæ obedientiæ, ita vt par erat, cella submitteret. Sicubi intra urbem Colo-

nien-

niensem hæreticum aliquem, vel suspecte fidei concionatorem in parochiã quandã irrepisse didicisset, ibi tum vir pius & catholicæ religionis zelantissimus, non cessabat per se, perque alios quibuscunque modis poterat, hortari & compellere Magistratum, quoadusque lupus ille procul esset exturbatus; plerisque alijs interim vel stertentibus, vel dissimulantibus: ad quos tamen magis earum rerum cura pertinuisset. Erat inprimis charus, tam Ecclesiasticã quàm seculari dignitate præditis ob vitæ innocentiam, & morum integritatem. Quæ etiam verbis illius apud omnes pondus & autoritatè conciliabat; tametsi alioqui erat ingenio simplici, nec admodū in rebus politicis exercitatus. Sed profecto aderat illi gratia spiritus sancti, qua factum est, vt longè plus suã simplicitate efficeret ac promoveret, quam plerique seã calliditate & astuciã. Quærebat enim primum regnū Dei, & iustitiam eius, & omnia alia, domino benedicente, adijciebantur ei. Probat hoc in vtroque statu non mediocriter melius prouecta domus Coloniæ. Eius quoque ope & auxilio à Patre Theodorico Locherio in lucem edita sũt cuncta ferè opera D. Dionysij Cartusiani; quod antependè impossibile videbatur, ob nimiam scriptorum molem & multi-

Zelus eius.

*Præfuit
Cartusie Co-
loniensi ad
annos circi-
ter triginta.*

tudinem. Sed & ipse quoque in diuinis literis haud vulgariter eruditus, libros quosdam conscripsit de vitâ internâ, & aduersus hæreticos: quorum alteri eius in diuinorum contemplatione gratiam, alteri catholicæ fidei zelum liquidò testantur, dolebat pio viro sub Euangelij prætextu impuros tenebriones non nisi animas irregulari ac prædere, suasque carnis turpissimas voluptates, & mundi huius opes & honores aucupari. Multa de huius optimi patris, viri sanè angelici laudibus dici possent, sed prolixitatem euitantes, tres illius egregias virtutes hic commemorabimus: nempe virginitatem, mansuetudinem, fortitudinem animi, siue patientiam, quibus ille excellenter exornatus fuit. Virginitatem quidem ab ipsis incubulis adeo seruauit integram & mentis & corporis (quod ipse suis familiaribus amicis ingenuè sæpè testatus est) vt nunquam alicuius scemina concupiscentia, nunquam obscæni cuiusvis ætus desiderium, eius mentem tetigerit. Quâ ille puritatem nõ ocio & desidia, sed multo labore & sudore, crebris vigilijs & precibus, strictâ sensuum refrænatione, & corporis seüera castigatione sibi parasse credendus est. Et licet interdum carnis sentiret impugnationes, eas tamen adeo

*Eius insignis
Virginitas.*

adeo semper edomuit, vt internam pacem & victoriam, mentisque munditiam perpetim retineret. Porro mansuetus adeo fuit in omni vita, vt ob quamlibet ipsi illatam iniuriam, damnum, vel contemptum, nullum vnquam senserit sese vlciscendi desiderium. Denique tam in uicta in eo fuit animi fortitudo & patientia, vt nulla vnquam quantumuis grauis calamitas & afflictio id ab illo extorquere potuerit, vt animo mereret ac tristaretur. Aiebat enim nulla re alia tristari aut dolere debere hominem Christianum, nisi ob culpam & peccatum in Deum commissum. Afflictos plerumque his verbis solabatur: *Nihil utilitatis habet tristitia, nulli quicquam confert, sed multa ex ea incommoda proficiuntur*, quæ tum speciatim exprimere solebat. Atque hæc tria ob magnam animi tranquillitatem, quâ illi peperere, sæpè & vbiq; contemplationi eum idoneum reddebant. Quamobrè etiâ in mensa, præcipuè tamè vbi sacra audiretur lectio, aut intercolloquia salutaria, tanta interdum cõpunctione cordis liquecebat, vt erumpentibus vbertim lachrymis, gratias nedum absoluere, sed nec inchoare quidem posset. Multò vero etiam magis id patiebatur in diuinis officijs; vbi si quid ipse solus in templo vel legere, aut cantare debuisset, & vel

Mansuetudo.

*Fortitudo ac
patientia.*

vnun verbum, quod ad Dei amorem efficiacius excitaret, proferre, totus exultabat alacritate spiritus, & præ lachrymis sequentia pronuntiare non potuit, idque præcipuè sub vitæ finem annis aliquot. Quam ob causam in præcipuis solemnitatibus, quibus ex officio summam missam cantare debebat, non raro palam celebrare noluit, sed secretum delegit locum, vbi inter sacrificandum liberius mactare se posset. Erat porro corde mirum in modum tenero, & diuino amori dedito, quod sagittis amoris facillimè tangi & subito vulnerari posset. Atque ad hæc multum illi contulit vitæ innocentia, spiritalis iucunditas, pax & tranquillitas animi: quibus ille armis vbique esset, nunquam carere voluit. Quo fiebat, vt semper hilaris, omnibus sua præsentia adferret consolationem: nec quisquam erat, qui non eius cuperet frui consuetudine. In conuiujs cunctorum animos honettissimè recreabat, ita tamen vt si quid leuiter aut ociosè dictum videretur, id mox repetens, ad spiritalem significationem, non absq; eorū qui aderant, eruditione & ædificatione accommodaret. Sic ille vir pius, & Deo hominibusq; charus, omnè vitam religiosè transigens, tandem in morbū incidit,

R 5

qui & vitæ finem ei attulit; anno nimirum partæ salutis trigelimosexto supra sesquimillesimum, ætatis verò 78. professionis quadragesimo octauo; quippe qui annos natus plus 22. ad ordinè venit, & decies ad minus, Capituli Generalis tempore, maiorem Cartusiam, in horrendis Sabaudia scopulis sitam, inuisit. Quàm verò ingens bonis omnibus sui desiderium moriens reliquerit (obiit autem pridie Kalendarum Octobris, quando Ecclesia D. Hieronymi festum annuo recolit ritu) præter alia testantur illi lachrymarum imbres, quos non sui modo, verum etiam extranei, dum corpus sepulturæ traderetur, vbertim effundere conspiciebantur.

CAETERVM fallitur Possuinus, dum hūc *Petrū Leidensem* putat esse diuersum, à *Petro Bloemenuenna*, hoc quippè familiæ fuit nomen, illud patriæ. Porro litterarum quæ ad posteros transmisit monumenta hæc sunt:

1. *De bonitate diuina libri quatuor.*
2. *De autoritate Ecclesie.*
3. *Expositio in Psalmum CX XVI.*
4. *Contra Anabaptistas.*
5. *Tractatulus de effusione cordis.*
6. *Candela Euangelica.*
7. *Appendix contra abusus filiorum Ecclesie.*
8. *Vita S. BRVNONIS.*

*Prodierunt
omnia Colo-
nie.*

9. *Sermo de eodem.*
10. *Exhortatio ad iuuenes.*
11. *Directorium paruum, contemplari inchoantium.*
12. *De inuocatione Sanctorum.*
13. *Enchiridion Sacerdotum.*
14. *Affertio purgatorij.*
15. *Epistola ad Doctorem Arnoldum Tungrensem.*
16. *Informatio succincta de diuersa ratione adorandi DEVM, Sanctos, & homines.*

Quæ quidem omnia Coloniae typis impressa, in communi Cartusianorum Bibliotheca adseruantur.

Obijt in Ma- PETRVS R V F V S, Maioris Cartusiæ
iori Cartusia, PRIOR XXXII. Pater in primis Vene-
anno 1503 rabilis, deuotione insignis, omnibusque
27. Augusti. mirum in modum amabilis, diuinarum
 humanarumque literarum egregiè gnarus, ac I. V. Doctor percelebris. Inter cætera virtutum suarum ornamenta, benignitate ac patientia mirabiliter excelluit. Siquidem subditis suis, à quibus plurimum amabatur, se in primis beneuolum exhibens, eorum cõsolationi sedulam ante omnia operam nauabat. Etenim non ignarus mali, miseris succurrere nõrat. Tantis namque tribulationum, aduersita-

tum-

tumque procellis exagitatus fuit, vt nihil fere queat excogitari ærumnarum, quod non prius in se experiendo didicerit. Porro in negotijs Ordinis admodum strenuus, prouidus, ac circumspectus exitit, quæ & longa experientia edoctus, optima fide tractabat, miraque dexteritate ad optatum effectum perducebat. Nam & varijs in domibus PRIOR, & in nonnullis Prouincijs VISITATOR fuerat, priusquam ad Maioris Cartusiæ regimen, totiusque Ordinis GENERALITVM admoueretur. Ad hæc in ædificijs erigendis, alijsque negotijs externis pertractandis, quàm ingeniosus, acutus, solersque fuerit, testatur via illa, quæ de S. Laurentio ad Cartusiam tendit, mirabili quidem studio, industria, labore, impensisque multis perhorrida, periculosa, ac penè inaccessa loca, per Alpes, per iuga rupium, per concaua conuallium, non sine plurimorum admiratione constructa.

PORRO, etsi tantis esset rerum exter- *Scripta eius.*
 narum occupationibus detentus, nihilominus (quod mirum videri debet) ingenij sui præclara ad posteros monumeta trãsmisit. Ad instantiam enim fratrum suorum (quos vt Pater vnice diligebat) PSALTERIUM DAVIDICVM interpretatus est; mira-

Commenta-
tus est in
Psalms, &
Cant. Cantic.

miraque insuper industria, ac suavi orationis genere *Cantica Canticorum* iisdem exposuit: adeo vt legentium pectora & spiritali suauitate reficiatur, & ignito eloquio ad amorem Dei inflammetur. Tandem verò post plurimos labores, post afflictiones varias, post grauem deniq; corporis ægritudinem, qua duobus ante obitum annis mirè fuit exercitus, ac veluti aurum in igne probatus, creatori suo spiritum reddidit, anno partus virginei tertio, post mille quingentos, non sine sanctitatis opinione sepulturæ traditus. Cui deinde in officio FRANCISCVS PUTEANVS omnium suffragijs suffectus est, de cuius virtutibus, simul ac literarum monumentis superius à nobis est dictum.

Floruit Parisijs anno
vigesimo
post mille
quingentos.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

PETRVS SVTOR, Gallus, Theologus Parisiensis, variarum Cartusiarum Prior, ac Prouinciæ Fracię Visitator, scripsit *de triplici D. Anna conubio* (licet Baronius, alijq; nonnulli probatæ fidei auctores, eam vniuiram fuisse adfirmat.) Item *de Monasticis votis aduersus Lutherum*. Insuper & *Apologiam pro vulgata Bibliorum editionis defensione*. Nec non & *Antapologiam aduersus Lutherum*. Tum quoque *duos* perquam insignes *de Cartusiana vita instituto, libros*. In quibus cum huius generis vitæ obrectatoribus accuratè respondet, tum per-

multa,

multa, quæ ad alios quoque Cœnobitas spectant, interferit. Prodierunt verò tum Lutetiæ apud Ioannem paruum, tum Louanij, in for. 8. apud Ioannem Foulerum, Anglum, ad interfigium capitis deaurati, anno 1572. Exstat quoque Sutoris liber *de potestate Ecclesie in occultis*, Lutetiæ Parisiorum, anno 1546. editus. Obijt verò anno 1537. 18. Iunij.

PETRVS de VINEA, existimatur ab aliquibus, vt Possëuinus ait, auctor esse libri, prænotati CORONA SPIRITUALIS. Verum vbi, vel quando vixerit, neque hic, neque alius quispiam, quod equidem suam, literis consignauit.

PHILIPPVS N. professione Cartusianus, scripsit opusculum *de brauiò & cursu spiritali*, in 8. vt Herbipolenses insinuant.

PORCHETVS SELVATICVS, vel vt alij legunt, *saluaticus*, ex antiqua Seluaticorum apud Genuenses familia, librum scripsit *aduersus impios Hebræos*, in quorum ex diuinis literis, tum ex Thalmudicis, Caballistarumque libris Christianæ fidei veritatem nõ minus doctè quàm laboriosè comprobatur. Quem & ideo VICTORIAM inscribit, quod per eum Iudæi facile conuincantur, eorumque conscientie non parum lancinentur. Prodiit verò

Putatur vixisse in Cartusia Genuensi circa annum Domini 1315.

verò hoc opus Lutetiæ Parisiorum apud Aegydiū Gourmontium, anno reparatæ salutis vicesimo supra sesquimillesimum, ex recognitione Augustini Iustini, Episcopi Nebiensis. Qui G. Paruo Trecentis Ecclesiæ Antisti hoc opus inscribens, huiuscemodi de auctore, eiusque libro profert iudicium. *Demiratus, inquit, sum non semel, quo nam pacto homo Christianus, Christianus natus parentibus, sed & Genæ, qua in vrbe ob religionis reuerentiam Iudæis habitatione interdicitur, potuerit omnia lustrasse, quæ apud Hebræos habentur, quædo penè infinita censeantur: Nam præter Thalmud, quod sex comprehensum ordinibus (sic enim ipsi vocant) continet supra septuaginta magnos libros, habent Pessatim, hoc est expositores, qui in literali versantur, habent Darssanim, qui allegoriã sequuntur, habent Micobalim, id est Caballistas, quibus peculiare est omnia in Deum reducere; habent & multos alios varij generis scriptores, quorum omnium libri si in vnum redigantur, immensam conficiant struem. Hos tamen omnes ita citat PORCHETVS, vt eorum non modò sententias, sed & verba, quin & apices ipsos in librum suum reponat: adeo vt credas illum totò vitæ tempore in Hebræorum scholis versatum. Fateatur nihilominus (nimirum vti fuit candidus & ingenuus) se in structura adificij sui adiutum à*

Pugio-

Pugione (sic enim liber inscriptus est) Raimundi Martini Gothalani, Dominicanæ nostræ familiae alumni, quem suspicor quandoque Hebraum fuisse. Nam mihi non est credibile, potuisse Christianum hominem, eundemq; CARTVSIENSEM Monachum, sine Hebræi cuiusquam auxilio, Hebræorum thesauros ita depilasse. Hęc ille. Cæterùm quando Porchetus floruerit, tam hic, quàm Dasseuinus tacent. Vnde si fides habenda est collectaneis quibusdam Herbipoli ad me missis, reperio annum Domini millecesimum, trecentesium, quintumdecimum.

RENATVS HENSAEVS ex Ducatu *Vini etiam*
Iuliæ oriundus, pagò nimirum Scherpen- *num Mora-*
seel/ circa annum Domini 1587. Colonia *uia, anno*
Agrippinæ ad Diuum Panthaleonem Be- *Domi. 1608.*
nedictinorum amplexus institutum, cum
aliquamdiu illic Cellerarij, ac Prioris of-
ficiū benè laudabiliterque administra-
set, iamque ad suauissimos Rachelis am-
plexus modis omnibus anhelaret, Maiorē
adijt Cartusiam, quæ nostræ instituti ma-
ter est & origo, illicque circa annum Do-
mini 1598. (quantum equidem recordor)
melioris vitæ proposito accepto, tandem
in aliarū subsidium domorum, in Auttri-
am est relegatus, adeo vt iam Bruinæ in
Morauia degens, plurimum isti Cartusiæ
quæ scribendo, quæ piè viuendo profit,
immò

à Prodiit
anno Domini
1607.

immò & præsit. Edidit namque illic anno superiori a apud Bartholomæum Albertum, cognomento Aurigam, TYROCINIVM *militiæ sacræ ac religioſæ*, approbatum ab Episcopo Olomucensi D. Francisco *Diedricstein* Cardinali S. Syluestri. Quod quidè in tres distinxit partes. Quarum *prima* agit de modo vesperi incumbendi, nocte ac mane surgendi, examinandi conscientiam; confitendi, communicandi, diuinum officium persoluedi, totumque diei cursum vtiliter expendi. *Alterâ* de ratione seu disciplina, qua Religiosus carnem edomare, mores componere, sensus restringere, & prauas animi affectiones corrigere ac refrenare queat. *Tertiâ*, de vitijs extirpandis. Qui quidem libellus cum nouellis Christi tyronibus magno queat esse adiuueto, nullaque hisce in partibus illius proſtent exempla, hinc piorum quorundam hominum rogatu Bernardus Gualtheri, eundem suis expensis, Anno 1609. recudit.

Obijt in Ma-
iori Cartusia
anno M. CC
LXVII.

RIFFERIVS, siue RIFERIVS, tertius decimus Maioris Cartusiæ PRÆFECTVS, omnibus tam diuinis quam humanis literis admodum eruditus, doctrina, ingenio, & exhortatione efficacissim⁹; CARTUSIENSIS propositi *Consuetudines* (quæ modo antiqua nuncupantur *Statuta*

Statuta) correxit, auxit, atque in tres partes conuenienter distinxit, tanta nimirum orationis suauitate, vt mirum sit ista seculi barbarie tale quod eum præstare valuisse. De reliquis autem illius scriptis, nihil inuenire potui, inquit a Sutor. Obijt autem mortem, seu potius transigit ad vitam anno Domini millesimo, ducentesimo, sexagesimo septimo.

a. Lib. 2. vi-
te Cart. tra.
3. cap. 7. pag.
362.

ROCHVS ANGLVS, Cartusianus, cõpõsult *pios varij generis versus*, aliaque (vti fertur) complura. Claruit anno Domini M. CCCC. LXX. quemadmodum contestatur *Ioannes Lelandus*.

Vixit annõ
M. CCCC.
LXX.

S.

SEBASTIANVS PETRI, Amstelrodamo batauus, floruit an. Dom. tricesimo tertio post millesimum quingentesimum, præfixitque Hymnis, quibus ordo Cartusiensis vitur, quique à Dionysio Rickelio commentarijs illustratur, CARTVSIASTICON (ita namque auctor nuncupat) quatuor distinctum Elogijs, versus nimirum hexametro. Porro vixeritne in Amstelredamensi Cartusia, hoc est patrio suo solo, an verò alibi, incõpertum habeo.

Vixit annõ
Dom. M. D.
XXXIII.

SIMON VVEISSERVS, Nemetus, Herbipolensis Cartusiæ professus, insigni pietatis zelo erga Anglicanos nostros Martires,

Vixit etiam
num in Cart.
Wircebur-
genſi, anno
M. DC. IX.

S

tyres.

tyres inflammatus, operam dedit, vt elegantibus aliquot æneis iconibus INNOCENTIA & CONSTANTIA VICTRIX, post tot annorum decursum, illustrata, in medium prodiret; mihiq; insuper in hifce concinnandis haud contemnendū Auctorum (maximè Germanorum, quibus alias carendum erat) numerum, libens volensq; suggessit: adeo vti PRIORVM nonnulli tantum studijs nostris adferrent adiuventi, quantum hic præstantis doctriinæ, ac diuini ingenij vir vtrò detulit, polliceri mihi meritò audeam, tã hæc quã alia quæ molimur, ornatus expeditiusq; ad honorè Ordinis in lucem proditura. Sed quia *virtus laudatur & alget*, hinc reperire facilius est, qui operas hæc nostras cõmendèt, quã qui opẽ subsidiũq; ferant. Tu verò mi VVLISSERE, quem ingenium commendat, quem eruditio prædicat, quẽ diuini numinis zelus inflãmat, perge quæso modis omnib; de domo DEI, ordinisq; decore quã optimè mereri; neq; finito, vt doctissimi istius viri IOANNIS de INDAGINE præclara sanè literarum monumenta, diutius cū blattis ac tineis depugnèt. Hoc namq; equũ est nos abs tali viro non optare modò, sed & impetrare.

Vixit in
Cart. Defen.

STEPHANVS SALAZARIVS, SS. Theologiae Doctõr, ac Cartusie Xerensianæ, in Hispa-

Hispanijs Prior, vir fuit insigniter doctõs, vtpote tã Hebraicæ, quã Græcæ ac Latinæ linguæ peritissimus. Qui & anno Domini 1584. in Maiori Cartusia, sedète Capitulo Generali eruditã non minus quã piam ad Patres cõscriptos orationẽ habuit imprefam, nimirũ Lugduni Galliarũ, apud Theobaldum Ancelinum. Quin & *Genealogiã IESV Christi Redemptoris nostri secundũ Matthæum accuratissimè explicauit*; cui adiunctæ sunt morales quædam Synopfes in vsum Concionatorum. Accessit etiam *commentariolus in caput Matthæi secundum, de Magorum aduentu*. Lugduni apud Corolum Pefnot anno 1584. in forma 8. Scripsit etiam in *Pentateuchum Moysis*, nec non & viginti Commentationes, siue vt vocat, *Discursus*, idiomate Hispanico admodũ eruditos, quibus impia Nouatorum cõmenta insigniter perstringit, licet eos haud quam hæreticos nuncupet. Qui quidem Granatæ apud Hugonẽ à Mens, & Lugduni apud Carolum Pefnotum prodierunt. Quin & a Possëuinus auctor est, eũ Occidentalibus quoq; Indis concionatũ fuisse. Obijt verò anno Domini 96. post sesquimillesimum, die 28. Ianuarij, cùm ante fuisset tribus in domibus Prior.

STEPHANVS SENENSIS, Pater admodũ Venerabilis: cuius omnes (vri ex Bostio

Floruit annò
M. CCCC. X.

sonis B. Mariae. prope Xereticum, in clytã Hispaniarum Urbem, anno nimirũ Dõ. M. D. LX. XXXIV.

1.

2.

3.

4.

a Tomo 3.
apparatus
sacri.

Sutorius cōmemorat *actiones, splendoris dignitatisque plena fuere*. Hic etenim & morum modestia, & vitæ temperantia admodum excelluit, fuitque ante Ordinis ingressum B. Catharinæ Senensis amanuensis, ex cuius ore magnam Dialogorum partem exceperit, ac posteris tradidit. Quin & præclarum quoddam opus, *de vita ac moribus eiusdem virginis conscripsit*. Fuerat verò electus in GENERALEM ordinis, verum propter exortum schisma, vitro sese abdicavit, uti latius in NOTIS nostris ad Dorlandum.

T.

Quando videri, incomperiti habeo.

THEODORVS HARLEMIVS, insigni Batauiæ vrbe oriūd^o, quæ & amplidine loci, ædificiorum cultu, situs amœnitate, nouique Episcopatus erectione per Hollandiam celebris est, apud Lutetiã Parisiorum primam S. Theologiæ laureã promeruit. Inde verò Coloniam Vbiorū contendens, sacro illic Cartusianorum Patrum cœtui sociatus, quæ scriptis, quæ vitæ exemplo, eximium pietatis specimen domesticis suis edidit. Adseruantur namque apud illos *Sermones* nonnulli haud vulgaris eruditionis, quos cōposuit; similiter & *Epistola* quædam insignis seu *Exhortatio*, Cartusiano cuidam inscripta, *de solitudine ac silentio*, cum alijs nonnullis

1.

2.

nullis, ad Cartusianæ vitæ institutum pertinentibus. Epistolæ initium est, *Charissime Frater in Christo, etsi iam diu nihil scripserim charitati tuæ, tamen non sum oblitus tui: quinimo memor ero tui, quàm diu fuero, &cæt.* Credo ipsiusmet auctoris manu esse exaratam: qui quando in viuus esse defierit, incōpertum habeo, nisi quod ante annos plus minus centum floruisse eum existimem.

Floruit in Cartusia Col. anno 1530. Obijt. verò in domo Herbi-polenfi anno 1554. 26. Augusti.

THEODORICVS LOEHERIVS, à Stratis, patria Brabantus, primum iuuentutis florem in sacra Agrippinensium Cartusia diuino consecrans numini, ob animi candorem vitæque integritatem non solum suis quibuscum degebat, sed & exteris omnibus perquam charus extitit: admisus nimirum ad Ordinis gremium ab eximie pietatis viro P. Petro Leidensi, illo nimirum tempore Colonienfis Cartusie Primatum agente. Qui non contentus rebus sese mundanis omnibus abdicasse, etiam vtrumque germanum suum, nempe Brunonem, ac Hugonem Loeheros ad eundem diuini seruitij famulatum secum pertraxit. Quod quidem præclaræ pietatis exemplum magnoperè suis extollit verbis inculpatæ vitæ vir, atque ab omni adulationis næuo alienus Ioannes Iustus Lanspergius: qui cum præfato P.

9. Prod' erit
Colon. apud
Gasparum
Gennepaum,
an. 1597.
Hugonis
Loeberij cō-
mendatio,
qui cūm esset
discipulus
I. Lāstergij,
iuuenis in
Colon. Cart.
obiijt.
Brunonis
Loeberij
laus.

Theodorico in eādem Colonienſi Car-
tuſia coniunctiſſimē viuens, ac ſuas in vi-
tam IESV Chriſti Seruatoris noſtri Med-
itationes eidem dedicans, inter cætera
ita ait: *Vt hæſce meditationes meas ederem,*
fecit fratris tui germani HUGONIS, noui ap-
ud nos in Ordine noſtro Chriſti tyronis, tum
erga Deum feruor, tum erga me dilectio. Nam
ordini maxime eum idoneum videns, cupiebam
hoc quoque exercitiorum genere inſtitui. Eſt
enim non paucis à Deo pradiſtus donis, ingenio
pollens admirabili. Eſt præterea innocens, ut-
pote incorrupta integritate. Quod certè bonū,
ut per multa alia, nemini ita poſt Deum accepta
referre debet atque tibi. Què admodū & alter
germanus tuus Bruno, licet maior natu, nobiſcū
Cartuſianus & Sacerdos, eādem gratiā enitēs.
Horum vtrique tu olim ingenti cura, nec mino-
ri vigilantia & vita neceſſaria procurare ſtu-
diſti, & anima ſalutem. Quid dicam? Nullum
non mouiſti lapidem, omnes rependiſti cona-
tus, ut hac in re magis patrem, quàm fratrem
germanum præſtares: quò ſimul & docti eua-
lerent, & integritatis non amitterent inno-
centiam. Sudabas quotidie ne de mundo quid-
quam attingerent, ſed potius in Ordine Cartu-
ſiano tecum Deo ſeruirent. Propterea non paſ-
ſus eſt Deus tam ſancto, tamquē piote deſiderio
fraudari. Nam innocentes, docti, incorrupti,
Deoque deuoti tecum hodie, non ſolum in eod-
dem

dem Ordine, verum in eodem quoque (Colo-
nienſi) monaſterio viuunt. Deoque di. ati ſunt.
Hactenus Lanſpergius. Verum Theodo-
ricus quotidie de virtute in virtutem
proficiens, cum non admodum multos in
Ordine tranſegiffet annos, à Priore ſuo
Petro Leidenſi Sacriſta, ſeu rerum ſacra-
rum cultos, ac deinde etiam Subprior
(Vicarium dicimus) eſt deſignatus: cui
etiam annis admodum quindecim pecto-
ris ſui arcana, & priuatim & publicè pate-
fecit. Non facturus vtiquē, niſi eius ſin-
gularem integritatem taciturnitatemquē
exploratè cognitam habuiſſet. Cæterum
quantos die noctuquē in eruendis DI-
ONYSSII RICKELII lucubrationi-
bus labores exhauferit, conſtat ex aliquot
dedicatorijs eiufdem epiſtolis, in quarum
vna ita de ſe ait: b. Magna certè induſtria,
magna vigilantia, nec minori labore conatus
operū DIONYSII catalogum com-
portare; at indies librorum eius copia maior
adminiſtratur; quos DIONYSII eſſe &
phraſis, & pietas eius in Deum ſingulari, &
(quod hic certius eſt) manus eius, qua omnes
quos elucubrauit ſcripſit, indicant. Atque
utinam hunc diem viuam, quo DIO-
NYSII opera omnia typis videam ex-
cuſa. Pro hac quippe re noſtri Ordinis
Præceres (ſic namque in alia quadam

Theodooricus
Loehrius
fuit Sacriſta
ac Vicarius
Cartuſiæ Co-
lonienſis.

b. Epiſtola
ad P. Ioannē
Houſhomū,
in ſignē An-
glicæ Marti-
rem.

Dionyſius
propria ma-
nus omnia ſua
conſcripſit
volumina.

c. Prefixa
est Dionysij
Commen-
tarijs in Hym-
nos ordinis
Cart. anno
Dom. 1533.
impresus.

conqueritur c. epistola, Florentiæ Cartusie
Priori Octauiano inscripta) *precibus nõ se-
mel adij, interpellauit Academia nostra Theolo-
gos, conueni Bibliopolas, excitauit diuites, nec
vllum non moui lapidem, vbi huiusce reisspes vl-
la reposita fuisset. Neque id iniuria: sciebat
namque magnæ & eruditionis & authori-
tatis viros id aliquoties nequicquam at-
tentasse. Inter quos haud infimus fuit
P. Georgius Reischius, Friburgensis Prior,
qui ob margaritam, quam edidit Philoso-
phicam, celebre sibi comparauit nomen.
Itaque quid laboris, quid difficultatis tæ-
dijque Loeherus noster in DIONYSIO
promulgando fenserit, ingenuè ipsemet
fatetur. Subdit nãq;: *d Succesit ilicò negotio
negotium, labor labori iungebatur, dũ quatuor
subinde aut quinque, & nonnunquam octo vel
noue pro ala vna in ciuitate à me simul posce-
rent exemplaria correctã. Quibus transcriben-
dis, relegendis, corrigendis, distinguendisquæ,
quæ vigilia, qui labores, quæ studia, quot ad li-
bros, ad Doctores recursus, quis denique motus
ac sollicitudo infumenda sunt (præsertim quan-
do ex ebrò legi non possint auctoris originalia, sed
diuinare oporteat) non puto nisi harum rerum
experto fore credibile. Certè ipsa hæc nostra
Coloniensis Cartusia aliquot aureorum
millia libenter in hunc vsum expendit, vt
hæc res optatum haberet successum: li-
cet**

d. Ibid.

cet non defuerint interim etiam aliarum
Primates domorum, qui ad pios P. Loe-
herij promouendos conatus, haud pa-
rum contulere subsidij: quorum ipse
nonnullos (prout erat accepti non im-
memor beneficij) in quadam liminari
cõmmemorans epistola, ita ait: *e Inter*
hos V. P. D. Ioannes Zulte, Prior Cartusie
Diestensis, haud ignauiter suam nobis ope-
ram locat, ne domus nostra (Coloniensis)
plus a quo, solaquæ supra vires grauetur. Nam
amicos, vt pecunias subsidiarias administrent,
ipse cohortatur, &cæt. Hoc modo Venerabi-
lis quoque Pater Henricus Bruine Prior Car-
tusie Antverpiensis, quoad potuit DIO-
NY S I O suppetias tulit. Nec minus ad-
stitere nobis Prior Gandensis, Buscoducen-
sis, & Louauensis, viri admodum deuoti
& venerandi, DIONYSII euulgationem
scribendo, & exemplaria transmittendo impen-
sè promouentes.

VERVM enimuerò cùm iam labor
omnis in euulgando DIONYSIO esset
exantlatus, iamquæ strenuus hic Christi
athleta quiete se potiturum arbitraretur,
noua denuò occupationis mole oneratus
fuit. Cùm etenim nominis eius fama
apud omnes percelebris iongè latequæ
vagaretur, Hildesienfes fratres eum sibi
in Priorem adscuerunt; vbi quid diffi-

c. Epist. ad
Petrum Sals.
Cartusie Vl-
traiectinæ
Priorem.

Commemo-
rantur Prio-
res aliquot
Belgæ qui
subsidia tu-
lère in pro-
mulgandis
Dionysij Car-
tus. operibus.

Fuit Prior
Cartusie
Hildesianæ
in Saxonia.

cultatis, quid oneris sustinuerit, quis pro merito referre queat? Nam cœnobium illud inter hæreticos positum, in flammâ cineresque redactum, ille in integrum restituit, durumque cum hæreticis bellum suscipiens multa ab illis horrenda est perpessus. Cuius equidem rei testis in primis est Vitus Dulckenius, Moguntinæ ista tempestate Cartusie Prior, qui res gestas Patrum nostrorum f Anglorum Venerando huic Patri Loeherio dedicans, ita eum alloquitur: *Non defuit animus tuus Martyrio, sed potius animo tuo Martyrium defuit, qui pro Christi charitate, ac nostræ religionis zelo, innumerabiles in hunc usque diem peregrinationes, labores, molestias, & vitæ discrimina sustinuisti, dum primum Hildesimensi Cartusia excedere iussus, ac mox à Reuerendo totius Ordinis Patre & Capitulo Generali commissis ne legitimâ accepta, nullum diem intermisisti, nullamque tibi requiem concessisti, quin in diuersis Cartusijs, ab apostasis passim oblata repeteres, dirupta reparares, deprauata reformares, omniaque tandem in pristinam & Catholicam Orthodoxorum Patrum integritatem reuocares. Qua in palastra, dum sæliciter cœlesti aspirante fauore lustraris, quantam odij molem, quantamque huius mundi Magnatum & Potentum inuidiam sustinueris, hac præsertim turbulen-*

*Prodierunt
Moguntinæ
apud S. Vi-
ctorem anno
1550.*

tissi-

tissima tempestate, facile est cuius non imprudenti per se estimare. Quin immò nouit hoc, ac libens etiam agnoscit non solum nostra hæc Rhenana Prouincia, sed & ipsa Franconia, & præcipuè Buxiana Cartusia: quæ cum in Sueuia haud procul ab imperiali vrbe Memmingensi, inter medias hæreticorum turbas posita sit, insigni huius Patris industriæ ac peruigili studio (præfuit namque summa cum auctoritate annis aliquot isti loco, imò & toti Prouinciæ) etiamnum hoc tempore suam adscribit incolumitatem sospitemque.

FERTUR verò in quodam magni momenti negotio inuictissimo, iuxta ac prudentissimo Imperatori Carolo V. à quo mirum in modum amabatur, ac suspiciebatur, suam egregiè nauasse operam, tantamque apud ipsum hoc nomine gratiam inijsse, ut amicitie contestandæ causa, propria eum Hispanica induerit toga. Itaque plurimum huic Viro debent pijs & Catholici omnes: uti qui vnus plurâ præstitit, quàm multi simul facere valuissent. De quo ita suo in Apparatu Posseni- nus. *THEODORICVS Loër à Seratis, Germanus, Coloniensis Cartus. Proprefectus, præter liminares epistolas, quæ & per multas, & Christiano zelo refertas B. DIONYSII Cartusiani monumentis præfixit, egregium librum*

de g

g Prodiit hoc de *miraculis*, qua in *Sacrosancta Eucharistia* (Bruxellæ) *acciderunt, contextuit*. *Quin* & vitam *DI O N Y S I I* Cartusiani accuratè conscripsit, impressam apud Gasparem Gennepæum anno 1532. Tandem verò post innumeros labores, fatigationes, profectionesque, cum esset in itinere, morbo correptus, è carnis ergastulo ad cœlestem patriam commigravit, humatus nimirum in celeberrimæ Herbiopolensis Cartutiæ Oedeo, anno scilicet Domini 1554. iuxta tumulum fundatoris. Cuius sepulchrû iure merito huiuscemodi aut consimili esset condecorandum Epitaphio:

Nobile Cartusij Dionysius Ordinis olim,

Et decus, & splendor, nil nisi sacra crepat.

Hac Loer excipiens Theodericus omnia, tandem

Præstitit ut volitem doctæ per ora virum.

Quem levis hîc tellus retinet, sed spiritus astra

Scandit, vbi aethera pace potitur ouans.

THEODORVS PETREIVS, Cartusianorum minimus, &cæt. vide in fine huius **BIBLIOTHECAE**.

THEODORVS STVMPVICKIVS natione Hollandus, patria Harlemius, dum in Brugési degeret Cartusia, sibi ipsi *Schemata* quoddam cœcinnavit, in quo pro maiori virtutis profectu, insignes aliquot monasticæ religionis prærogatiuas, ordine Al-

*Præest etiã-
um Cartusij.
Dieffensi hoc
anno M.D.C.
IX*

ne Alphabetico disposuit. Quibus ex aduerso, quàm perfidus, fallax, ac vanus sit mundus (contraria quippe iuxta se posita magis elucescunt) quasi ex diametro opposuit: In quo si quis nimias monasticæ religionis cœmendationes contineri existimet, is mihi consideret, quibus laudum præconijs **B. Hieronymus**, **Bernardus**, **D. Thomas**, **Bonaventura**, alijque **SS. Ecclesiæ Patres** hoc angelicum vitæ genus extollant. Maximè verò inspiciat **Doctoris Alani de Rupe XXX. prærogatiuas**. Quid? quod auctor ipse libens agnoscat, se hæc pro maiori parte ex *Speculo morali IOANNIS VITALIS*, **S. R. E.** doctissimi Cardinalis decerpisse, auctore nimirum graui: quò vel sic nouellos Christi tyrannos ad diuini numinis cultum, rerumque mundanarum fastidium posset inducere: quod in illorum idcirco gratiam libentes hîc adiecimus:

Mura

Mundus est.

1. Confusus ordo.
2. Terra infœlix.
3. Pratum fenticosum.
4. Lacus contagij.
5. Dulce venenum.
6. Nugæ feriæ.
7. Habitatio ferarum.
8. Area laborum.
9. Fastuosa miseria.
10. Pœnitentiæ stimulus.
11. Segnis curiositas.

I. Irrisa simplicitas.

1. Simulata virtus.
2. Miseranda fœlicitas.
3. Bellum implacabile.
4. Egens inopia.
5. Babylon confusa.
6. Latens præcipitium.
7. Cæcorum regio.
8. Labyrinthus errorum.
9. Infausta cæcuritas.
10. Concors discordia.
11. Contentionum strepitus.

1. Desertum horribile.

2. Pu-

Religio est.

A.

1. Acies ordinata. *Cant. 6. 3.*
2. Ager fegetum. *Deut. 28.*
3. Ager, cui benedixit Dominus. *Bernard.*
4. Alterum baptisma. *Luc. 19. 4.*
5. Arbor sycomorus. *1. Reg. 3. 3.*
6. Arca Dei. *Gen. f. 6. 14.*
7. Arca Noë. *Iudic. 6. 11.*
8. Area purgationis. *Cant. 5. 13.*
9. Areola aromatum. *Cant. 4. 4.*
10. Armatura fortium. *Hebr. 9. 4.*
11. Aureum thuribulum.

B.

1. Balneum animarum. *B. Bernard.*

C.

1. Caminus humiliationis. *Idem.*
2. Castellum contra mundum. *Matth. 21. 2.*
3. Castra filiorum Israel. *Esai. 30. 2.*
4. Cella pigmentaria. *P.*
5. Ciuitas Dei. *M.*
6. Ciuitas in monte posita. *De.*
7. Ciuitas refugij.
8. Ciuitas vallata.
9. Cœnaculum Helisæi. *4. 1*
10. Conciliabulū Dei & hominum. *4. R*
11. Currus Israel.

D.

1. Desertum Israel.

Dimi-

Mundus est.

2. Puteus odiorum.
  3. Spirans mors.
  4. Regnum dæmonum.
  5. Domicilium Belial.
-
1. Ignominiosa deiectio.
-
1. Inane suspirium.
  2. Fons curarum.
  3. Fugarum forma.
  4. Caminus cupiditatum.
  5. Abditum rete.
-
1. Futilis excellentia.
-
1. Honoratum dedecus.
  2. Labor inefficax.
  3. Tecta fouea.
  4. Lacus inexplebilis.
  5. Mordax sapientia.
  6. Limosa palus.
  7. Ridiculus ambitus.
-
1. Via colubri.
  2. Amara dulcedo.
  3. Baculus arundineus.
-
1. Ignominiosus proditor.
  2. Silens lima.

3. Locus

Religio est.

2. Dimicantium Palæstra. *Bonauent.*
  3. Domini prælium.
  4. Domus Dei. *Psal. 25. 8.*
  5. Domus sapientis.
-
- E.
1. Exercitium disciplinæ.
-
- F.
1. Fluius orationum.
  2. Fons signatus. *Cant. 4. 12.*
  3. Fomes virtutum.
  4. Fornax Spiritus sancti. *Bernard.*
  5. Fuga mundi.
-
- G.
1. Gloria Christi.
-
- H.
1. Holocaustum medullatum. *Psal. 65. 15.*
  2. Hortus aromatum. *Cant. 4. 16.*
  3. Hortus Assueri. *Esther. 7. 7.*
  4. Hortus conclusus. *Cant. 4. 12.*
  5. Hortus deliciarum. *Num. 24. 6.*
  6. Hortus irriguus. *Esai. 61. 3.*
  7. Hortus plantationum Domini.
-
- I.
1. Iter rectum.
  2. Iugum Christi suaue. *Matt. 10. 30.*
  3. Iuniperus Helix. *3. Reg. 19. 4.*
-
- L.
1. Lauacrum tonfarum. *Cant. 4. 3.*
  2. Lima correctionis.

T

3. Locus

Mundus est.

3. Aridum fastidium.

1. Falsa lætitia.
2. Saccus percussus.
3. Pax inuidia.
4. Ima elatio.
5. Fœdus carcer.
6. Grata phrenesis.
7. AEgra fanitas.

1. Exarmata nauis.

1. Officina scelerum.
2. Scabra lenitas.

1. Palæstra discriminum.
2. Statua Nabuchodonosor.
3. Breue diuersorium.
4. Viuentium infernus.
5. Fluctus impetuofus.

1. Tumultuofa confusio.

1. Turbulenta trepidatio.

1. Callis inexplicabilis.
2. Honor inglorius.
3. Inescatus hamus.
4. Verus dolor.

5. Pro-

Religio est.

3. Locus paucæ.

M.

1. Mansio solitudinis.
2. Margarita pretiosa.
3. Ministerium Christi.
4. Mons Abarim.
5. Mons & via Sion.
6. Mons Thabor.
7. Mors, & morsus mundi.

N.

1. Nauis institoris.

O.

1. Officina virtutum.
2. Onus Domini leue.

P.

1. Paradisus voluptatis.
2. Petra refugij.
3. Piscina in Hesebor.
4. Porta cæli.
5. Probatica piscina.

Q.

1. Quadriga Domini.

R.

1. Requies sanctificata.

S.

1. Sabbathum Domini.
2. Sanctuarium Dei.
3. Sagena missa in mare.
4. Sal terræ.

Psal. 22. 2.*Matt.* 13. 46.*Num.* 17. 12.*Psal.* 2. 6.*Psal.* 88. 13.*Pror.* 31. 14.*Bernard.**Matt.* 10. 30.*Genes.* 2. 8.*Psal.* 103. 18.*Cant.* 7. 11.*Gene.* 28. 17.*Ioan.* 5. 2.*Ierem.* 47. 3.*Eccl.* 24. 12.*Esaï.* 66. 23.*Psal.* 72. 17.*Matt.* 13. 47.*Matth.* 5. 13.

T 2

5. Sca-

Mundus est.

5. Prolixa breuitas.
6. Luciferi principatus.
7. Pomposa vanitas.
8. Insomnis inertia.
9. Ignota nobilitas.
10. Contempta fides.
11. Sepulchrum dealbatum.
12. Vana spes.

1. Quies anxía.
2. Caminus irarum.
3. Apparendi studium.
4. Procellosum pelagus.
5. Locus exilij.
6. Laqueus diaboli.
7. Præruptus mons.
8. Putre ædificium.
9. Longum funus.
10. Famelica naufea.
11. Ventosa prosperitas.
12. Turris Babel.

1. Diues inopia.
2. Vepricosum nemus.
3. Velata ignorantia.
4. Stulta sapientia.
5. Procellosus portus.
6. Mæstum gaudium.
7. Voluptas speciosa.

8. Vè-

Religio est.

5. Scala Iacob. *Gene. 28. 12.*
6. Schola Christi. *Bernard.*
7. Solium eleuatum. *Esai. 6. 1.*
8. Solitudo Ioannis in deserto. *Ioan. 1.*
9. Solitudo Sion.
10. Sors Domini. *Coloss. 1. 12.*
11. Spelunca Prophetarum. *3. Re. 18. 4.*
12. Stadium currentium.

T.

1. Tabernaculum fœderis. *Exod. 31. 7.*
2. Tabernaculum Iacob. *Psal. 86. 2.*
3. Templum Salomonis. *3. Reg. 6.*
4. Tentorium Israel. *Gen. 31. 25.*
5. Terra Orientalis.
6. Terra paupertatis.
7. Terra sancta. *Exod. 3. 5.*
8. Terrestre cœlum.
9. Thalamus nuptialis.
10. Thesaurus absconditus. *Matth. 13. 4.*
11. Tunica Christi.
12. Turris Dauid. *Cant. 4. 4.*

V.

1. Vallis benedictionis. *Psal. 64. 14.*
2. Vallis nemorosa. *Num. 24. 6.*
3. Via aurea & regia.
4. Via immaculata. *Psal. 118. 1.*
5. Victoria mundi.
6. Vigilæ solemnitatis perpetuæ.
7. Vineam dilecti.

T 3

8. Vi-

Mundus est.

8. Verus hypocrita.
9. Perditio animarū.

*Si quis diligit mundū,
nō est charitas Patri
in eo. 1. Ioan. 2. 15.*

Religio est.

8. Viridariū perpetuū.
9. Zelus animarum.

*Religiositas custo-
diat, & iustificabit
cor. Eccl. 1. 18.*

Isthæc mundi, & veræ religionis op-
posita DESCRIPTIO, dignissima
est, quæ prælo commissa, omni-
bus communicetur.

Ita censeo ego GHISBERTVS COEVE-
RINX, *designatus Episc. Dauentrien-
sis, & librorum Censor, anno 1608.*

*Concessit na-
tura an. M. -
D. X X I X.* THOMAS SPENSERVS, Anglus, scri-
psit Commentarium in *Epistol. D. Pauli ad
Galatas.* Migravit autem ex hac vita anno
M. D. XXIX. *Possenuus.*

TITINNABVLVM. Valerius Gallus,
maioris Cartusię professor, nonnulla con-
scripsit volumina, titulo TINTINNABV-
LORVM. vnde vide in verbo VALERIVS.

*Floruit anno
1320. vt ait
Trishe. ve-
rum Sicut
ponit annum
1270.* TRVSIANVS (quem nescio cur
Trithemius Crusianum nominet) Flo-
rentinus natione, Thadæi medici auditor
quondam ac discipulus præ cæteris do-
ctissimus fuit. Qui quantum Magister in
acquirendis rerum mundanarum opibus
studij posuit (cùm etenim à Principum
aliquo

aliquo accersiretur, non minus quàm
quinquaginta aureos pro diurna popof-
cisse mercede, author est a Trithemius.
Quin imò, ab Honorio Papa IV. aliquã
do euocatus, non prius adire eum voluit,
quàm centeni aurei in dies singulos adfi-
gnarentur) tantum hic de propria lu-
cranda salute laboris sudorisque impen-
dit. Vnde AEsculapio ac Galeno, cæte-
risque id genus Medicorum Principibus
Christo posthabitis, Diui BRVNONI S
scholæ est initiatus. Scripserat autem an-
te Ordinis ingressum nonnulla ad cor-
porum medelam pertinentia. E quibus
extat Commentum in regimen Galeni
(*technen* ipsi nominant) tanta ingenij scē-
licitate, vt magis author quàm Commen-
tator à Medicis nuncupetur. Dicitur ve-
rò etiam in Ordine (vti sentit b Sutorius) b *Libr. 2.
spirituali nonnulla edidisse opuscula: qui ait
illum floruisse apud Cartusianos circa an-
num Domini septuagesimum post mille-
simum ducentesium, cùm Trithemius
adsignet millesimum trecentesimū. Quo-
rum neuter tamen, qua nam in Cartusia
vixerit, edidit.*

TVNDALVS, natione Hybernus, pa-
tria Cassellensis, quem Possenuus nostræ
familix hominem facit, scripsit librum
Apparitionum suarū. De quo quid sentien-
dum,

*a Libr. de
Scriptor. Ec-
cles. in nomi-
ne Tha-
dæus.*

*b Libr. 2.
vitiæ Cartus.
traff. 3. cap.
7. pag. 562.*

*vinebat au-
na M. C.
XLVIII.*

dum, malim à viris iudicio ac eruditione præstantibus expiscari, quam meam sententiam temerè interponere. Vixit, vt inquit, Eifengreinius, anno quadragesimo octauo supra millesimum centesimum. Verum in qua Cartusia professione Deo obstrinxerit, ignorare me fateor.

V.

Claruit Ferdinando I. Cesare.

VALERIVS GALLVS, Primariæ Cartusiæ (quæ in Delphinatu sita) cœnobites, plura volumina *tintinnabulorū* titulo cōscripsit: in quibus & de Christiana pietate disserit, & Orthodoxam fidem aduersus hæreticos, scitè propugnat. Extât, vti Posselinus auctor mihi est, in eiusdem Cartusiæ Bibliotheca manuscripta. Vixit sub Ferdinando I. Imperatore.

Vixit in Frægonia anno M. CCCC. LXX X.

VLRICVS HERBIPOLENSIS, professor Horti Angelorum propè VVirceburgum, sacræ paginæ Licentiarius, non solùm diuinarum, verum etiam humanarum literarum egregiè gnarus, prudentia excellens, ingenio acer, plurimum oratione soluta, tum carmine lepidè, eleganter, & decore cōposuit. Non etenim arbitratus est (imperitorum quorundam errore) Carmen vel Theologo, vel religioso viro indignū, sed è diuerso munus Dei esse, quo viros præstâtissimos iuxta ac sanctissimos aliquândo vsos fuisse conster.

Scri-

scripsit autem inter cætera (inquit Sutor) elegantem Epistolam ad Carmelitas Herbipolenses, in qua eos hortatur ad consecranda Helixæ atque Helisæi, maiorum suorū vestigia. Dedicauit & eidem opusculum insigni carmine conscriptum, de sanctis fundatoribus, processu, titulo, ac confirmationibus eiusdem Carmelitani instituti. Ex quibus quantum ingenio ac eruditione valuerit, liquidò potest agnosci. Porro quando in viuis fuerit, nec Sutorius, nec Dorlandus prodidit. Simlerus tamen adsignat annum M. CCCC. LXXX.

VVERNERVS LAERIVS, cognomento *Roeleuincæ* ex diocesi Monasteriensi oriundus, vir in diuinis scripturis studiosissimus fuit, nec non & vitæ sanctimonia insignis; quem Trithemius adserit se in Coloniensi Cartusia inuississe, eiusque lubricationes aliquot perlustrasse. Quarum hæc præcipua sunt.

1. *Fasciculus temporum.*
2. *Vita S. Pauli apostoli.*
3. *Expositio in omnes Diui Pauli epistolas, quas manuscriptas penes nos habemus aliquot voluminibus ab ipso auctore exaratas.*
4. *Similiter & epistolas omnes Canonicas.*
5. *In Thobiam.*
6. *Questiones duodecim pro S. Theologiae studiosis.*

Obijt in Cart. Colon. an. 1502.

- diosis. impressę Colonię in 4. apud Arnoldum Therhoernem an. 1475.
7. *Paradisus conscientia*, ibidem in 4.
  8. *Quaestiones X. pro religiosis*.
  9. *De regimine rusticorum*.
  10. *De valore Missarum*.
  11. *De visitatione monastica*.
  12. *De laude antiquae Saxoniae, seu VVestphaliae*.
  13. *Formula viuendi Canoniorum & Sacerdotum secularium*.
  14. *De fraterna correctione*.

Obdormiuit verò in Domino piè admodum ac religiosè anno 1502.

Vixit Parisiis, anno 1400.

VVERNERVS N. Cartusianus, cænobij S. Victoris (si Possuino habēda est fides) apud Lutetiam Parisiorum, collegit ac digessit ex omnibus Diui GREGORII scriptis libros sedecim de Allegoricis typis, nominum, ac rerum omnium sacris literis contentarum: quos ENVCLEAMENTA BIBLIAE inscripsit. Incipiunt autem, *Deus aliquando in sacra scriptura*. Viuebat anno Domini quadringentesimo supra millesimum, idque Parisijs, vbi opus hoc editum est apud Petrum Gomorscium anno 1518. Fieri autem potest, quod ex monacho S. Victoris Cartusianus sit effectus, licet non meminerim de hoc auctore me quidquam apud alios reperisse, præterquam apud vnum Possuinum.

VVIL-

VVILHELMVS, vide supra in litera G. GVILIELMVS.

ZACHARIAS BENEDICTVS, natione Italus, patria Vicentinus, contempto Abbatiali pedo ac mitra, Cartusiam Diui Andreae in littore, propè Venetias, suapte sponte est ingressus; illicque tam vitæ exemplo, quàm scribēdi studio, alios ad Diuini numinis cultum prouocauit. Et quia præcipuus erat Diui BRVNONIS amator, hinc *versu heroico eius vitam, ac res praeclarè gestas, doctè non minus, quàm eleganter est profecutus*. Reperitur autem hæc ipsius lucubratiō ad calcem operum D. BRVNONIS, antiquæ Pariensis editionis, prælo Ascensiano.

Vixit in Cartusia Veneta, an. M. D. VIII.

ZACHARIAS LIPPELOVS, Antvverpiensis, ante ordinis ingressum I. V. Baccalaureus, Christo Coloniae dare nomen coepit anno M. D. LXXXVII. Qui cum foelicis esset ingenij, atque elegantioris stili nitore polleret, prolixiores illos LAVRENTII SVRII Sanctorum Tomos, in compendium redegit. Quod deinde reuidere, atque historijs aliquot augere seriò dum moliretur, continuis exhaustus studijs, in phtisin incidit, quæ paulatim ita confecit hominem, vt licet florenti esset ætate, ac corpore benè compacto, fato tamen ante

Obijt in Cartusia, Colonie. an. M. D. XCIX. die 20. Nos.

tem-

tempus concesserit : inambulando namque, ac scribēdo propemodum occubuit, anno à Christo nato M. D. XCIX. xx. Nouembris, ætatis plus minus XXXIII. Cuius equidem de vitis Sanctorum Epitomen, D. CORNELIVS GRASIVS aliquantò post reuiddit, plurimarumque vitarum accessione locupletauit. Quæ quidem ita suspicimus, tanquam in hincnem Colonienſis Cartuſiæ benefactorem. Cuius bibliothecam non ſolum præſtantiffimorum aliquot auctorum voluminibus exornauit, verum etiam ipſo Diui LAVRENTII feſto, quando ſolemni profeſſionis voto Deo ſe confecrauit, perpetuam nominis ſui memoriam præſentibus quidem charam, poſteris verò imitandam, ibidem reliquit: addita etiam inſigni atq; artiſcioſa tabula, eiufdem ſanctiſſimi Martyris hiftoriam ad viuum repræſentante: cui, numeralè hoc Diſtichon aureis inſcriptum literis,

*Coctvs erat ſaVo DIVVS LAVrentI? Ignl,
Cornelli qV ando Gras pletate LoCov.*

THEODORVS PETREIVS Cartuſianorum minimus, atque ideo nouiſſimo loco iure merito collocatus, Campis Trãſiſulaniæ vrbe honeſtis ac probe catholicis prognatus parentibus, poſtquã Svvl-læ, Dauentriæ, alijsque in ſcholis triualibus

*Profeſſionē
edidit an. M.
D. XCII.
ipſo D. Lav-
rentij feſto.*

*Viuu etiam.
rum Colonia
an. M DC.
V LII.*

bus humanioribus literis, doctiffimis vſus præceptoribus mediocrem nauaſſet operam, tandemque ob vberiore ingenij capeſſendum cultum Coloniam Vbiorũ anno Domini 1584. à parentibus relegatus eſſet, poſt ementum ibidem Philoſophici ſtudij decurſum, ac Licentiæ gradum, CARTVSIANORVM, quorum tunc illic percelebris apud omnes erat nominis fama, ſeſe inſtituto, annum agens duodevigefimum, addixit. Sciens nimirum bonũ eſſe homini a portare diuinę ſeruitutis iugum ab adoleſcentia ſua, dum ſlos eſt integer æui, dum tempus anni que ſinunt. Porrò deploratum conſiderans patriæ ſuę ſtatum, illorumque omnium ex animo compatiens, qui ſiue ex ignorantia, ſiue ex peruerſa hæreticorum Prædicantium inſtructione, ab Orthodoxæ fidei ſinceritate defecere, cœpit ad hoc pro viribus incumbere, ſi qua ratione eos ad priſtinæ religionis gremium poſtliminio poſſet reuocare. Probando nimirum ex perueſtis ſanctiſſimorum PATRVM monumentis, non eſſe aliam ſalutis conſequentiã viam, quam eandem illam, quæ etiamnum in ſancta Apoſtolica ac Catholica ROMANA viget Eccleſia: vt pote à CHRISTO Saluatore noſtro tradita, ab Apoſtolicis prædicata, à centenis denique aliquorū incul-

*a. Thren. 3.
v. 27.*

inculpatæ vitæ PATRIBVS confirmata. Quorum si doctrinam spectemus, videbimus eos fuisse eruditissimos; si vitæ innocentiam, sanctissimos; si ingenij acumen, perspicacissimos; si pietatem denique, religiosissimos sincerissimosque. Illorum itaque doctissima peruolutans literarum monumenta, atque in primis Beati GREGORII, re ac nomine MAGNI scripta in succum sanguinemque conuertens, GREGORIANAM concinnauit CONFSSIONEM. In qua quid nam de Orthodoxæ fidei dogmatibus, in quibus Catholici ab hæreticis dissentiunt, ante annos plus mille senserit hic tam insignis Apostolicæ Ecclesiæ Doctor, ad oculum demonstratur. Quæ quidem prodijt Colô. apud *Arnoldū Quentelium*, an. 1597. in forma octaui.

Primo omnium Gregoriana prodijt Confessio.

I.

Subsecuta est deinde *Confessio Cypriani* ac *Tertulliani*, Parisijs apud *Sebastianum Niuellium*, cum approbatione sex Doctorum istius loci Theologorum, anno nimirum Domini. 1603.

III. Accessit verò paulò post, B. LEONIS MAGNI, quam *Arnoldus Mylius* anno 1604. Colonia impressit.

IV. *Confessio Bernardina.*

Hanc autem BERNARDINA subsecuta est, quam Colonia itidem apud Antoniū Hierat typis mādari an. Dom. M. DC. VI. cura

curauit; vnâ cum *epistola Parænetica MARTINI LAVDVNENSIS*, ex meris sacræ scripturæ sententijs miro artificio cōcinata. Cui ad calcem accessit CATALOGVS omnium per orbem *Cartusiarum*.

INDE verò animum calamumque; ad aliud studiorum genus transferens, cepit rogatu Auctoris è belgico idiomate latine interpretari *compendiosam Orthodoxæ fidei CONFSSIONEM*, Reuerē. Patris FRANCISCI COSTERI, S. Theologiæ Doctoris perquâ eximij: cuius & magna parte idē iste PETREIVS latinitate donauit. Porro præfatam hanc DEMONSTRATIONEM dedicauit Reu. & Illust. NVNTIO APOSTOLICO, Domino ATTILIO AMALTHEO Mecenati suo integerrimo; viro nimirū, in quo summa morū humanitas singulari cū grauitate, atque eximia in DEVM pietate mirificè relucet. Estque apud Vbios impressa anno M. DC. VII. *sumptibus Hermanni Mylij*.

VI. Quam deinde immediatè subsecutus est PETRVS DORLANDVS: cuius *CARTVSIENSE CHRONICON*, NOTARVM *quarundā adiectione illustratū*, primus omnium in lucē eruit, ac typis promulgauit, sumptibus nimirū Petri Cholini, Agrippinensis typographi; idq; anno Dom. M. DC. VIII.

SIMILITER & BIBLIOTHECAM hanc

CAR-

Bibliotheca
Cartusiana.

CARTUSIANAM, amicorum quorundam rogatu paucorum dierum spatio in carthas properiter coniecit.

VIII.

Varia Poemata.

QUIN & complura diuersis temporibus conscripsit *Poemata*, veluti *historians IONAE versu heroico*, præfixam comenentarijs Reuerendi Patris Francisci Ferardentij, in eundem Prophetam: cuius aduersus Caluini errores *Dialogis*, carmen quoque in detestationem hæreos adiūxit: cuius initium est;

*Gallia nulla tulit deformia monstra, nec villos
Saltantes peperit Satyros, rabidasq; Chyma-
ras, &c.*

Atque id genus alia in gratiam amicorum subinde lusit, licet sæpius suo suppresso nomine.

IX.

Harmonica
4. Ecclesie
Doctorem
Confessio.

INSUPER absoluit HARMONICAM quatuor Occidentalis Ecclesie Doctõrum CONFSSIONEM: qua & Augustina, & VVittenbergica, item Smalcaldica, & Mansfeldica, atque alia denique huius æui pseudoeuangelicorum Confessionum monstra, veluti Herculeo quodam clauo profligantur. Quod quidem opus quandoquidem grandiuiculum est, ac magnorum sumptuum (vtpote in forma folij) hinc tã diu penes se illud adseruat, quo ad usque idoneum nanciscatur typographam, qui sũptibus tolerandis sit par.

QUIN

QUIN imo, pro maiori etiam parte ad scalcem perduxit *libros quinque SYLVÆ ANACHORETICÆ*, vitas nimirum illorum heremitarum continentes, quos Raphael ac Ioãnes *Sadelerij*, germani fratres, æui huius præstantissimi scultores, artificiosissimis laminis æneis expresserunt. Adeo vt ad imitationem VERIDICI CHRISTIANI, à Reuerend. Patre *Ioanne David* elaborati, in non exiguam Lectoris iucunditatem, ipsorumq; Typographorum ytilitatem ac emolumentum queant imprimi, Cætera verò quæ idem auctor etiamnum molitur, affecta potius quàm confecta sunt. Quæ tamen temporis successu bono cum Deo in lucem paulatim proferre conabitur. Viuebat enim adhuc anno seculi huius IX. cùm hæc nimirum typis mandarentur: ætate quidem quadragenarius, valetudine verò non imbecilli, conuersatione autem peccator. Unde diuinum sibi optat numen propitium, CUI SOLI HONOR ET GLORIA.

Finis Bibliotheca Cartusiana.

V

NOMI-

X.
Quinq; libri
Sylvæ Ana-
choreticæ.

NOMINA PRAECIPVORVM
aliquot Episcoporum, aliorumque Prae-
sulum, Comitum ac Magnatum,
quos Ordo Cartusensis
habuit.

B. BRVNO, Patriarcha Ordinis, cùm
 esset summus rerum mundanarum
 contemptor, ac honorum fugitās, recusa-
 uit oblatum sibi ab VRBANO II. amplissi-
 mū Rheginensis Ecclesiae Archiepiscopa-
 tū: multò futurus gloriosior in caelis, quò
 hic in terris studebat esse demissior.

PONTIFICES.

Credo equidem singulari quadam di-
 uini numinis benignitate accidisse, vt
 Cartusianae familiae nullus omninò, ad tā
 graue ac periculosum vniuersalis Ecclesiae
 munus sit cooptatus: licet à diuersis ali-
 quādo id attentatum sit. Mortuo namque
CLEMENTE VI. maior Cardinaliū pars
IOANNEM BIRELLIVM, XXII. Ordinis
 Generalem, ad Pontificatum prouehero
 enixè cupiebat, verū ille modis omnibus
 recusare. Similiter etiam **GVILIELMVS**
REINALDI XXIV. Generalis, in electio-
 ne conclauis vndecim habuit purpurato-
 rum Patrum suffragia.

FRANCISCVS de Puteo XXXIII. Or-
 dinis

Alij volunt
fuisse Rhe-
mens.

P. Ioannes
Birellius Pa-
paeum recu-
sauit.

Dorlandus
lib. 4. chron.
cap. 22.
Item Guili-
elmus Rei-
maldis.

Franciscus
de Puteo

dinis Generalis dicitur in Concilio Basi-
 leensi decem habuisse suffragia ad Ponti-
 ficatum.

CARDINALES.

ET si praefati quidem Patres tam Card-
 inalatū quā Pontificatū summa animi
 cōtentione euadere sint conati, qui tamē
 sequūtur, nullo modo id efficere potuere.

NICOLAVS namque **ALBERGATIVS,** *Nicolani*
Albergatius
Cardinalis.
 Bononiensis Cartusiae professus, cū esset
 suspiciendae pietatis, atque eximia prudē-
 tiae vir, à **MARTINO V.** in purpuratorum
 Patrum cœtum vel inuitus est adscitus;
 fuitque Presbyter Cardinalis S. Crucis in
 Hierusalem. Obijt verò Senis, septimo I-
 dus Maij, anno Domini M. CCCC. XLIII.
 Pontificatus **EVGENII** decimo tertio.

Alter fuit **BLASIVS** Cardinalis, Prior ni-
 mirū domus *porta B. Mariae,* qui naturā cō-
 cessit anno virginei partus M. D. XLIX. *Blasius Car-*
dinalis.

Sunt quoque oculati, ac fide digni testes,
 qui adfirmant post obitum **PII V.** in ipsius
 conclauis chartam quandam repertam, cō-
 tinentem nomina doctissimorum quorū-
 dam virorum, quos (si diutius superuixis-
 set) in Cardinalium collegium, cooptare
 voluisset. E quorum numero comprimis
 fuere **P. LAURENTIVS SVRIVS,** & **PE-**
TRVS CANISIYS.

T 2 PATRI-

PATRIARCHÆ.

Antonius Surianus obiit M. D. LX.
ANTHONIVS SVRIANVS, Venetiarum Patriarcha, ac Primas Dalmatiæ, naturæ concessit an. M. D. IX. De quo copiosius in NOTIS ad Dorlandum. pag. 105.

EPISCOPI,

In chronico Dorlandi.
Vixere in sacro Cartus. Ordine Episc. HVCONES ad minus tres: quorum primus fuit Gratianopolitanus Antistes, alter Viennensis, tertius Lincolnienſis. De quorum eximiam vitæ sanctimonia alibi à nobis est dictum.

Anthelmus.
ANTHÉLMVS, Episcopus Bellicensis. De quo Surius Tom. 3. die 26. Iunij.

Stephanus Diensis.
STEPHANVS, Prior Portarû, Episcopus Diensis. De quo idem Surius 7. Septemb.

Bernardus Prior Portarum.
BERNARDVS itidem, Portarum Prior, qui D. Bernardo Abbate Clarquallenti instigante, ab INNOCENTIO II. putatur eiusdem Diensis Ecclesiæ fuisse Antistes. Quemadmodum nos latius in NOTIS ad chronicon Dorlandi pag. 71.

Odolricus Episcopus Diensis.
ODOLRICVS Episcopus Diensis, legitur à B. Hugone Gratianopolitano habitum Ordinis suscepisse, illiusque obitum interfuisse, vti constat ex vita ipsius Tom. 2. Suri j die 1. Aprilis. §. penultimo.

Ioannes Ingelbui, Episcopus.
IOANNES INGELBVS, Episcopus Laudauensis, Prior domus Schena, & Visitator Pro-

Prouinciæ Anglicanæ, obiit an. M. CCCC. *scopum Lan-*
 XCIX. die VII. Septembris. *danensis.*

GOSVVINVS N. professus Cartusiæ *Gosvinnus,*
 Diestensis, ac postmodû Episcopus Scha- *Episcopus*
 lotensis, de quo in hac *Bibliotheca* nostra *Schalotensis.*
Cartusiana.

RAIMVNDVS de Commercio, profes- *Raimundus,*
 sus domus Glanderij, fuit an. Dñi M. DC. *Episcopus*
 VI. electus in Episcopum Tarlacensem. *Tarlacensis.*

FRANCISCVS de SIMIANA, Episco- *Franciscus*
 pus Aptensis, professione Cartusianus, *de Simiana.*
 obiit anno M. D. LXXIV.

FRANCISCVS de CASA NOVA, Epi- *Franciscus*
 copus Astensis, professus, & alias Prior Car- *de Casa no-*
 tusiæ Auinionensis, ac *boni passus*, nec non *ua.*
 & Visitator Prouinciæ, naturæ debitum
 persoluit, anno M. D. LXXXVIII.

IOANNES BAPTISTA KUINVS, pro- *Ioannes Ba-*
 fessus domus Papiæ, magnus Cõmendator *piſſa, Rui-*
 S. Spiritus in Vrbe, & Prouinciæ Lõbar- *um.*
 diæ remotioris Visitator, alias Prior Ca-
 pri, Romæ, ac Neapolis, obiit anno M. D.
 LXXXVIII. die XXIV. Ianuar.

GVILIELMVS CHRISOLNEVS, *Guilielmus*
 Dumblanensis in Scotia Episcopus, ma- *Dumblanen-*
 gno natus vir, vtpotè genere Baro, sub Sco- *sis Episcopus.*
 tiæ defectiõne, Romam se conferens, atq;
 Episcopali dignitate se abdicans, impetra-
 to à Summo Pontifice, qui eum ad altiora
 prouehere studebat, consensu, ad Maiorẽ

contendit Cartusiam: in qua Monachum professus, ad annos aliquot, quàm humilimè vixit, conferens subinde Ordines sacros suis fratribus. Postmodum verò Lugdunensi ac Romanæ Cartusiæ successivè profectus, Generalis fuit Ordinis Procurator apud Sanctissimum Dominum nostrum. Quin & Legatus quoq; ad Iacobù Scotiæ Regem tunc, nunc verò Angliæ, missus, prudèter rem gessit. Quippè quem ex sacro fonte olim susceperat. Obijt vero anno M. D. XCIII. XXVI. Sept.

Andreas Capella.

ANDREAS CAPELLA, Episc. Vrgelensis, ac Prior Scalæ Dei in Hispanijs, tam scriptis clarus, quàm pietate illustris: viuit etiamnum hoc anno M. D. C. VIII.

GUALTERVS Episcopus Herbipolensis, professus Cartus. Horti Angelorum.

Godefridus Ambianensis.

a lib. 7. de signis Eccles. cap. 1. f. 483.

GODEFRIDVS AMBIANENSIS Episcopus, refertur à Thoma Bozio inter Cartusianæ familię Antistites. Vixit namque aliquamdiu in Maiori Cartusia sub

GVEGONE V. Ordinis Generali: vti constat ex Nicolao Monacho Suesfionensi, qui eius res gestas ad longum profectus est, exstantque apud Surium Tom. 6. de probatis Sanctorum Historijs, die 8. Nouemb. Ibi namque id legitur libr. 3. cap. 8. 10. & 11.

Habuit & alios complures Episcopos Ordo Cartu-

Cartusienfis, quorum nomina temporis iniuria hominumque incuria interijisse arbitramur.

ABBATES.

IOANNES ROBE, primò Ecclesię Treuirensis Officialis, deinde ex Cartusiano Abbas S. Matthiæ apud Treuiros: de quo suo loco in hac Bibliotheca egimus.

Ioannes Roede.

ZACHARIAS BENEDICTVS, professus Cartus. Venetæ, ante ordinis ingressu fuit Abbas Benedictinę (ni fallor) familię, cuius etiam supra in litera Z. meminimus.

Zacharias Benedictus.

IACOBVS DE PARADISO, priusquam Cartusianorū instituto nomen daret, Cisterciensis Ordinis Abbas extitit: Quem & suo loco inter celebres huiusce familię scriptores collocauimus.

Iacobus de Paradiso.

IOANNES DE DEDVCKEN, ex Cartusiano Coloniensi Abbas ibidem ad S. Pantoleonē (Benedictini incolunt) electus, quàm optimè de loco illo est meritus, obijtque anno M. CCCC. LXIV.

Ioannes de Deducken

GODEFRIDVS LECHNICH, itidem Cartusianus, præfato Ioanni in officio Abbatibus ibidem successit, qui & naturæ concessit, anno M. CCCC. LXXXIII.

Godefridus Lechnich.

COMITES.

ERASMVS DE VVIRTEN, inter illustres Germaniæ Comites vere fuit illustris, quippè multò qui gloriosius suã illustra-

Erasmus de Wirten, Prior Colan

uit familiam, quod ex Primariæ ædis Coloniensis Canonico pauperculus Cartusianus sit effectus, quàm si mundano inhærês fastui, seculo diutius seruiisset. Vixit verò in Cartusia Coloniensi partim in cella, partim in Prioratus officio annos circiter sex & viginti, obiitq; non sine insigni vitæ sanctimonia anno M. CCCC. LII.

Gerardus
Comes Ni-
uernensis.

GERARDVS Comes Niuernensis, ex eorum laicorum numero, quos *Conuersos* dicimus, summæ fuit humilitatis; vixitq; in Maiori Cartusia. De quo vide lib. 4. Chron. Dorlandi, cap. 14. p. 203.

Comes Au-
trie.

COMES quidam Austriae itidem factus est Conuersus in Slauonia; in domo quæ vulgò nuncupatur *Plettriach*.

etrus Fre-
aldi.

PETRVS FREGOLDI, parens CLEMENTIS IV. Pontificis, venit ad Maiorem Cartusiam tempore IANCELLINI Prioris, nempè circa annum Domini M. C. LXX. atque ibidem laicalem habitum ab eodem suscepit.

OTTO à
cimau.

OTTO à STEINAVV cognomento *Stetmüel*, primariæ nobilitatis vir, relicta coniuge ac liberis, diuinò se famulatu in Cartusia pontis B. Mariæ in *Aheim* ad-dicens, quàm pientissimè illic ad annos aliquot laicus vixit, vitamque scelicissimè finijt.

INDEX

INDEX ALPHABETI-
CVS CARTVSIANAE
HVIVS BIBLIO-
THECAE.

B. BRVNO pag. 1.

A.	Bernardus Legnicēsis. 26
A Damus N. pag. 1.	Bonifacius Ferrarius. 27
Adrianus N. 3	Bosd. 28
AEgydius Aurifaber. 4	B. Bruno. 29
AEgydius Gutmaior. 5	Bruno Daffringues. 35
Albertus Arnhemius. 6	Bruno Loerius. 35
Alphabetarium. 7	C.
Ambrosius Alentsenius. 7	Cartusia Coloniens. 40
Anagraphe. 7	Clavius Morellius. 44
Anonymi aliquot. 8	Conradus Merbet. 45
Andreas Capella. 8	Cornelius Grassius. 46
Antonius Dulckenius. 10	Cosmas Abecedarius. 48
Antonius Menna. 13	Cosmas Festinus. 48
Antonius Surianus. 13	Crusianus. 49
Antonius Volmarus. 14	D.
Arnoldus Hauensius. 15	Dionysius Ricketius. 49
B.	Domonicus Treuirensis. 85
Bartholomæus Ruremun- danus. pag. 18	E.
Basilius. 20	Erasmus Friburgensis. 88
Benedictus Osanna. 22	Erardus Vvinheim. 89
Bernardus Clarauallēf. 23	Euerardus Diestensis. 89
Bernardus Portarum. 25	F.
	Florentius Batauus. 90
	V § Flo-

I N D E X.

Laurentius Iustinianus. 222	Petrus Carbo. 251
Laurētius Muschele. 225	Petrus Dorlandus. 252
Laurentius Surius. 226	Petrus Gryer. 257
Liwinus Ammonius. 232	Petrus Iuliacenſis. 257
Ludolphus Saxo. 233	Petrus Leidenſis. 256
Ludovic⁹ Goudaÿs. 234	Petrus Rufus. 266
Ludovicus de la Tour. 235	Petrus Sutor. 268
	Petrus de Vineā. 269
	Philippus N. 269
	Porchetus Saluatic⁹. 269
	R.
Marcus Creutzer. 235	Renatus Hensaus. 271
Marcus Fabri. 236	Rifferius. 272
Marsilius Ingenius. 236	Rochus Anglus. 261
Martianus N. 237	
Martinus de Lauduno. 238	S.
Mauritius Chanca⁹. 240	Sebastianus Petri. 261
Michael N. 246	Simon VVeifferus. 262
N.	Stephanus Salazarus. 262
Nicolaus Albergatus. 246	Stephanus Senenſis. 262
Nicola⁹ Clamengius. 248	T.
Nicola⁹ Geliminius. 249	Theodorus Harlemius. 264
Nicolaus Thuringus. 250	
O.	Theodorus Loerius. 277
Oſwaldus Anglus. 250	Theodorus Petreius. 298
Oſwaldus de Corda. 250	Theodorus Stumpvvi-
Oſvinus de Becka. 251	ckius. 284
P.	Thomas Spenserus. 294
Petrus Blomenvenna. 251	Trufianus. 294

Tun-

I N D E X.

Tundalus. 295	Z.
V.	Zacharias Benediſm.
Valerius Gallus. 296	297
Vlricus Herbipolēſis. 296	Zacharias Lippelous.
VVernerus Lactius. 259	296.
VVergerus N. 296	Theodorus Petreius,
VWilhelmus, vide in li-	Cartuſianorum mini-
ra G. Guilielmus.	mus. 298.

N O M I N A P R A E C I P V O -
rum aliquot Episcoporum, praesulum,
aliorumque magnatum quos Ordo
CARTVSIENSIS olim habuit. pag.
 204.

Lectori Beneuolo Salutem.

HI sunt praecipui beneuole Lector,
 CARTVSIANAE familiae Scriptores,
 quos reperire potui. In quibus eruendis
 id imprimis operam dedi, ne quem sciens
 volensque praeterirem; etsi non ambigam, quin
 in Italia, Gallia, Hispania, atque alibi plures
 forsitan fuerint, atque etiamnum sint, quo-
 rum & scripta & nomina me fugiant. Qui
 si aliquando iudicati fuerint, in se-
 cunda BIBLIOTHECAE
 huius editione suis infe-
 rentur locis.

ERRATA

ERRATA SIC CORRIGENDA.

P Ag. 24. lin. 7. vti. p. 30. lin. penult. socijs. p. 33. liri
 penult. Brunonem. p. 33. l. vlt. valuisse. p. 39. l. 18.
 nunquam. p. 42. l. 5. hunc. p. 47. l. 7. ex professo.
 Ibid. l. 17. agitans. p. 49. l. 5. liceat. p. 59. l. 16. vacabit. p.
 72. l. 25. cinis. p. 72. l. 27. complexans. p. 102. l. 20. Orbe.
 p. 106. l. penult. sine. p. 122. l. 22. scientia. p. 124. l. 22.
 commemorat. p. 131. l. 2. theoricæ. p. 134. l. 21. peruigi-
 lio. p. 135. l. 22. professionibus. p. 157. l. 16. illud. p. 159.
 l. 26. authoris. p. 194. l. 1. fictumne. p. 194. l. 13. procrea-
 tus. p. 194. l. 4. Indice. p. 195. l. 1. crucem. p. 198. l. 23. fa-
 lutis. p. 200. l. 13. queant. p. 200. l. 13. quod. p. 214. l. 19.
 Decanus. p. 215. l. 1. dictam. p. 220. l. 16. eruditos. p. 230.
 l. 5. conquirendis. p. 236. l. 18. initiatorem. p. 237. l. 14.
 vti. p. 238. l. 5. diuinarum. p. 239. l. 2. à fine illustratæ. p.
 241. l. 18. adimplerunt. p. 242. l. 1. noræ. p. 243. l. 2. cõ-
 geret. p. 244. l. 1. ipsique. p. 244. l. 12. Tunc. p. 247. l. 9.
 exegisset. p. 257. l. 18. indigitant. p. 260. l. pen. colla. 262.
 l. 9. perdere. p. 269. l. 15. sciam. p. 7. l. 26. arrepto. p. 261.
 l. 7. transiuit. p. 277. l. 21. Primatem. p. 280. l. 1. Floren-
 tinæ. p. 285. l. 17. tyrones. p. 290. l. 5. inuidia. p. 297. l. 24.

